

Arrest

nr. 267 564 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIN loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig van Teheran.

In de maand esfand van het jaar 1396 van de Perzische kalender (20 februari 2019 – 20 maart 2018), nodigde een vriendin uit uw studententijd, Mahsa, u uit in het huis van een kennis van haar. Daar aangekomen stelde Masha u aan alle aanwezigen voor: Donya, de pastoor, haar echtgenoot Shayan, Nargez, Yalda en Neda. Ze zei tegen de pastoor dat u degene was waarover ze het steeds had gehad. Jullie brachten er ongeveer twee uur door. Er werden psalmen gezongen en er werd gebeden. Het was voor u een aangename ervaring. Het was fijn om in dezelfde ruimte te zitten als mensen met dezelfde kijk op de dingen en om kennis te maken met de Bijbel. Op de terugweg vroeg u aan Mahsa om u ook de volgende keer mee te nemen. De tweede keer dat u bent gegaan was op 29 farvardin 1397 (18 april

2018). Tijdens deze dienst ontving u het verlossingsgebed. In de maand ordibehesht (21 april – 21 mei) ging u één keer naar de huiskerk. Eind ordibehesht (21 april – 21 mei) ging u ruim een week op vakantie naar Roemenië, waarna u terugkeerde naar Iran. In de maand khordad (22 mei – 21 juni) ging u twee keer naar de huiskerk. Aan het einde van de maand khordad (22 mei – 21 juni), kreeg u telefoon van Mahsa. Ze vroeg of u thuis was zodat zij kon langskomen. U begon thee te maken omdat u dacht dat Mahsa langskwam om thee te drinken, maar toen zij aanbelde en u de deur opende zag ze er vermoeid, verloren en gehaast uit. Ze zei dat pastoor Donya gearresteerd was en dat ze niet wist wat er met jullie zou gebeuren. Ze raadde u aan om niet thuis te blijven maar weg te gaan. In shock verzamelde u een aantal belangrijke documenten zoals uw diploma en andere documenten in verband met uw studie, nam uw computer en reisde naar het noorden van Iran. U verbleef enkele dagen in het huis van uw zus. U belde Masha om te weten hoe het met haar ging, maar ze nam niet op. Sindsdien heeft u geen nieuws over Mahsa of de andere kerkgangers vernomen.

Aan het begin van de maand tir van het jaar 1397 van de Perzische kalender (22 juni 2018 – 22 juli 2018) reisde u legaal met uw eigen paspoort naar Turkije. Na drie of vier dagen reisde u vandaar legaal door naar Kroatië, met het Roemeense multiple entry visum van de reis die u gemaakt had naar Roemenië aan het einde van de maand ordibehesht (21 april 2018 – 21 mei 2018) en dat nog geldig was. U verbleef een tijd in Kroatië met Kaveh, een man die u in Turkije had leren kennen. Op een bepaald moment werden jullie in een gesloten centrum geplaatst door de Kroatische autoriteiten omdat uw paspoort verlopen was. In het gesloten centrum werd u het slachtoffer van een verkrachting door twee politieagenten. Na twee maanden kwam u uit het gesloten centrum. Jullie kregen de mogelijkheid om een klein huisje te huren. Om er binnen te geraken, moest u iedere keer uw paspoort tonen. Omdat Kaveh een buidel tasje had, een man was en goed Engels sprak, bewaarde hij uw paspoort. Kaveh stelde u voor om samen naar Griekenland te gaan. U wees zijn voorstel af en zei dat u niet naar Griekenland wilde gaan. De volgende ochtend toen u wakker werd, was Kaveh verdwenen. Omdat u zonder paspoort niet langer een slaapplek kon huren, diende u een verzoek om internationale bescherming in in Kroatië, dit op 18 oktober 2018. Omdat uw interview in het kader van uw verzoek om internationale bescherming op zich liet wachten, verliet u Kroatië en reisde u illegaal in een vrachtwagen naar België. U kwam aan in België op 21 maart 2019 en diende op 27 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds 3 mei 2019 gaat u om de twee weken op zaterdag naar de Bijbelstudie in het Evangelische Centrum in Antwerpen. Deze worden door Peyman S. (...) in het Farsi gegeven. Op zondagen gaat u normaalgezien naar een protestantse dienst in de Sint-Pieterskerk in Mechelen. Ten tijde van uw persoonlijke onderhoud op het CGVS gingen deze diensten omwille van de coronapandemie echter niet meer (regelmatig) door.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te zullen worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw christelijke geloof.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw Iraanse identiteitskaart, een overzicht van de medicatie die u neemt opgesteld door dr. V. (...) (d.d. 09.07.2020) en een toelating van uw opvangcentrum om op 22 augustus 2019 op consultatie te gaan bij psycholoog Inge T. (...). U legt daarnaast kopieën neer van de volgende documenten: uw shenasnameh, uw diploma, twee attesten van uw psycholoog, waarin zij stelt dat u sinds 8 mei 2018 twee keer per maand bij haar op consultatie komt en dat u duidelijke symptomen vertoont van posttraumatische stress ten gevolge van gebeurtenissen die u meemaakte in Iran en tijdens uw vluchtroute (d.d. 13.05.2019 en 12.09.2018), twee attesten opgesteld door Peyman S. (...), voorganger van de Perzischtalige kerk Naviderahaie, waarin hij stelt dat u sinds 3 mei 2019 20 keer heeft deelgenomen aan de Bijbelstudie die hij twee keer per maand in Antwerpen geeft (d.d. 06.07.2020 en 08.10.2020), en een attest van uw psychiater dr. D. (...) (d.d. 27.07.2020) waarin hij stelt dat u een belangrijk trauma, met name een verkrachting in Kroatië, heeft meegemaakt in het verleden, dat posttraumatische stress aanwezig is bij u, er medicatie werd opgestart tegen uw slaapstoornissen en verdere psychologische begeleiding aan te bevelen is.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat u voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een ambtenaar en een tolk van het vrouwelijke geslacht verkoos omwille van de aard van uw problemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u gehoord door een vrouwelijke ambtenaar bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Tevens blijkt uit het psychologisch attest van 12 september 2019, zo'n jaar voor uw eerste onderhoud, dat u kampt met een verminderde werking van de cognitieve functies en concentratiestoornissen. Er wordt evenwel niet gespecificeerd

onder welke vorm deze klachten zich manifesteren en of en zo ja hoe ze een impact kunnen hebben op uw deelname aan het onderzoek naar uw verzoek om internationale bescherming. U geeft zelf aan dat u na stopzetting van de psychologische sessies omwille van de Coronacrisis overbleef met klachten van depressie, isolatie en lusteloosheid (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 1, d.d. 16.07.2020, p. 8). Uit uw weergave van uw klachten kan evenwel niet afgeleid worden dat ze uw vermogen om adequate verklaringen zouden hebben beïnvloeden. Evenmin kan dit uit verloop van uw persoonlijke onderhouden begrepen worden of werd het als dusdanig aangekaart door u of uw advocaat. Hoe dan ook werd er doorheen uw persoonlijke onderhouden rekening mee gehouden dat u het psychologisch moeilijk heeft en kreeg u de tijd om op eigen tempo rustig uw relaas te brengen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling komt te staan doordat u ongelooftwaardige verklaringen aflegt over uw identiteitsdocumenten en uw vlucht van Iran naar België.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat een vriend van u, Kaveh, verdwenen is met uw paspoort, toen u zich in Kroatië bevond (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 1, d.d. 16.07.2020, p. 5-6; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 2, d.d. 16.10.2020, p. 4-5). Het is immers erg merkwaardig dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart te weten dat uw vriend Kaveh en uw paspoort zich in Griekenland bevinden, hoewel u Kaveh voor het laatst in Kroatië gezien had en hij zonder u in te lichten verdwenen zou zijn met uw paspoort, zijn gsm uitstond en u zelf stelt dat u er nadien was achter gekomen dat hij over vele dingen gelogen zou hebben tegen u (CGVS 1, p. 5-6). Bij de DVZ verklaarde u uw paspoort aan een vriend gegeven te hebben en niet te weten waar hij was (verklaring DVZ, d.d. 29.04.2019, vraag 28). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u niet te weten waar Kaveh naartoe gegaan was (CGVS 2, p. 4). Daarnaast schetst u op uw twee persoonlijke onderhouden uiteenlopende versies van de omstandigheden waarin Kaveh met uw paspoort verdwenen zou zijn. Zo verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat Kaveh even naar buiten ging, u dacht dat hij zo zou terugkomen en hij vervolgens niet terugkwam (CGVS 1, p. 6). Op uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat jullie samen een kamer huurden en dat hij er niet meer was toen u op een ochtend wakker werd (CGVS 2, p. 4). Tevens verklaart u op uw eerste persoonlijk onderhoud dat u niet inging op Kavehs voorstel om naar Griekenland te gaan voor zijn verdwijning omdat u liever in Kroatië bleef om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS 1, p. 6), terwijl u in uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben in Kroatië omdat u geen slaappleaats meer kon huren gezien u geen paspoort meer had (CGVS 2, p. 4-5). Het geloof in uw verklaringen wordt verder geschaad doordat u geen duidelijkheid schept over wat uw plannen en bedoelingen waren toen u zich in Kroatië bevond. U stelt dat u gewoon in een land wilde zijn waar u zich veilig voelde en dat u veiligheid nodig had. Gevraagd of u dan in Kroatië wilde blijven, antwoordt u dat het niet veilig was in Kroatië. Nogmaals gevraagd wat uw toekomstplannen dan waren, antwoordt u dat uw plan was dat als Kroatië u veiligheid gaf, u er zeker gebleven zou zijn (CGVS 2, p. 5). In dat geval kan er niet begrepen worden waarom u, die volgens uw verklaringen aan het begin van de maand tir van het jaar 1397 van de Perzische kalender (22 juni 2018 – 22 juli 2018) aangekomen zou zijn in Kroatië (CGVS 1, p. 10, 12, 14) pas op 18 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië (zie vertaling van proces-verbaal van verzoek om internationale bescherming in Kroatië, d.d. 18.10.2018, p. 1). Nogmaals gevraagd wat u in die periode aan het doen was en wat uw plannen waren, vertelt u dat Kaveh u zei dat u daar moest blijven, u zou zeggen wat het beste was om te doen en dat volgens hem Kroatië een heel goed land was (CGVS 2, p. 5), hetgeen de vraag waarom u niet meteen in Kroatië een verzoek om internationale bescherming indiende des te meer prangend maakt. Dat u niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië omdat u naar Kaveh luisterde (CGVS 2, p. 5), is weinig overtuigend gezien u niet kunt vertellen wat uw toekomstplannen of beweegredenen dan wel waren. Van een hoog opgeleide en zelfstandige volwassen vrouw zoals uzelf –u heeft immers een universitair diploma en had een job in Iran (verklaring DVZ, vragen 4, 11 en 12)– die zichzelf bovendien omschrijft als kritisch en mondig (CGVS 1, p. 15, 18), kan en mag verwacht worden dat zij hierover pertinente verklaringen kan afleggen in plaats van zich te verschuilen achter een vriend (CGVS 2, p. 4-5). Daarnaast dient erop gewezen te worden dat een dergelijke houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van

een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Hieraan dient toegevoegd te worden dat u zelfs toen u in een gesloten centrum werd ondergebracht, omdat uw paspoort verlopen was, geen verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaart immers dat u pas nadat u vrijgelaten werd uit het gesloten centrum en nadat Kaveh met uw paspoort verdwenen zou zijn een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS 1, p. 12).

Ook uw verklaringen over uw beweerde terugkeer naar Iran na uw vakantie naar Roemenië aan het einde van de maand ordibehesht (21 april 2018 – 21 mei 2018) (CGVS 1, p. 11) en uw vlucht uit Iran begin tir 1397 (22 juni 2018 – 22 juli 2018) via Turkije naar Kroatië met uw multiple entry visum voor Roemenië dat nog tien dagen geldig was (CGVS 1, p. 10-12, 14; CGVS 2, p. 10-11), kunnen niet overtuigen. Daar u uw paspoort achterhoudt en geen stukken neerlegt om uw vlucht vanuit Iran via Turkije naar Kroatië aan te tonen, kan het CGVS zich louter baseren op uw verklaringen, die echter niet geloofwaardig zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat u incoherente verklaringen aflegt over de duur van uw reis van Iran naar België. Bij de DVZ verklaarde u d.d. 29.04.2019 '11 maanden geleden', m.a.w. eind mei 2018, Iran verlaten te hebben. Uw reisduur van 11 maanden is in overeenstemming met de datum waarop u Roemenië ingereisd bent, i.e. 16 mei 2018 (zie antwoord Roemenië Dublinprocedure, d.d. 14.08.2019). Indien u begin tir 1397 (22 juni 2018 – 22 juli 2018) vertrokken zou zijn uit Iran en u op 20 maart 2019 in België, oudejaarsavond volgens de Perzische kalender, aangekomen zou zijn (zie administratief dossier), was u slechts negen maanden onderweg van Iran naar België. Het is weinig plausibel dat een hoogopgeleid persoon uit Iran, die zich duidelijk herinnert aan het begin van de vierde maand 1397 het land verlaten te hebben, toen haar Roemeens visum nog tien dagen geldig was, i.e. op 26 juni 2018 gezien uw Roemeens visum tot 4 juli 2018 geldig was (zie antwoord Roemenië Dublinprocedure; CGVS 1, p. 11) en op zich op 21 maart 2019, de eerste dag van 1397, aanmeldde bij de Belgische autoriteiten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verkeerdelijk zou menen 11 maanden onderweg geweest te zijn. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud blijft u ervan overtuigd 11 maanden doorgebracht te hebben in Kroatië, hoewel u tegelijkertijd stelt in de maand tir vertrokken te zijn en uit uw dossier blijkt dat u zich op 21 maart 2019 bij de Belgische autoriteiten aanmeldde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, een dag nadat u aangekomen zou zijn in België (CGVS 1, p. 2, 12; zie bewijs van aanmelding). Uw opmerking tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, dat u een fout gemaakt had bij het omzetten van de Iraanse naar de Gregoriaanse kalender (CGVS 2, p. 7), kan niet weerhouden worden omdat de protection officer u er tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud meermaals op wees dat u in de maand esfand (20 maart 2019 of 29 esfand 1397) was aangekomen in België (CGVS 1, p. 12). Gevraagd hoeveel maanden er zijn tussen tir en esfand, respectievelijk de vierde en de twaalfde maand van de Perzische kalender, bent u wel in staat het correcte antwoord 8 te formuleren, doch blijft u volhouden 11 maanden in Kroatië doorgebracht te hebben (CGVS 1, p. 12). Dat u als hoogopgeleide niet zou begrijpen dat wanneer men aan het begin van de vierde maand van het Perzische kalenderjaar uit Iran vertrekt en men in de laatste maand van het Perzische kalenderjaar aankomt in België, men daartussen geen 11 maanden in Kroatië verbleven kan hebben, wijst erop dat u niet de waarheid vertelt over uw terugkeer naar Iran.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht wenst te bieden op wanneer en hoe u Iran verliet, hetgeen tevens afbreuk doet aan de door u voorgehouden omstandigheden waaronder u besloot Iran te verlaten.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat het geloof in uw vluchtmotieven ernstig geschaad wordt doordat de verklaringen die u hierover aflegde voor de Kroatische autoriteiten in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Kroatië niet stroken met uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België. Voor de Kroatische autoriteiten haalde u aan dat uw bekering tot het christendom één van de redenen voor uw vertrek uit Iran was omdat u geboren was in een islamitische familie. Gevraagd om de redenen dat u Iran verliet te vertellen en daarbij alle relevante gebeurtenissen te vermelden, stelde u Iran verlaten te hebben omwille van uw bekering zonder enige vermelding van de arrestatie van pastoor Donya. Daarnaast haalde u aan dat u tevens Iran verlaten hebt omdat u dikwijls opgepakt bent geweest door de Iraanse autoriteiten omdat u zeer actief deelnam aan de Witte Woensdagen, een protestactie waarbij Iraanse vrouwen hun hoofddoek afzetten en dit op sociale media publiceren. U verklaart dat u verschillende keren door de Iraanse autoriteiten geslagen werd met wapenstokken. Een keer liep u een verwonding boven uw rechteroog op, waarvoor u zes hechtingen nodig had (p. 3-4, 6-7). Bij de DVZ noch op het CGVS maakte u melding van enige problemen in Iran naar aanleiding van uw deelname aan de Witte Woensdagen. Integendeel, u verklaarde expliciet nooit gearresteerd geweest te zijn, niet actief geweest te zijn in een organisatie in Iran, geen andere problemen met de Iraanse autoriteiten gekend te hebben dan de door u aangehaalde problemen in verband met uw bekering tot het christendom (vragenlijst CGVS, d.d. 02.12.2019, vragen 1, 3 en 7) en dat uw religieuze redenen de énige redenen waren dat u Iran verliet, waaraan u toevoegt

zich nooit beziggehouden te hebben met politiek (CGVS 1, p. 20). Verwacht mag worden van een verzoeker om internationale bescherming dat deze coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen, ondermijnt zeer ernstig uw geloofwaardigheid.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Vooreerst legt u incoherente verklaringen af over wanneer u kennis gemaakt zou hebben met het protestantisme. In uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u in het jaar 1397 (21 maart 2018 – 20 maart 2019) kennis maakte met het protestantisme via Mahsa (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat uw allereerste deelname aan een huiskerkviering plaatsvond in de maand esfand van het jaar 1396 (20 februari – 20 maart 2018), waarbij u specificeert dat de Nieuwjaarsperiode, waarin alles twee weken gesloten is in Iran, tussen uw eerste en uw tweede huiskerkbezoek viel (CGVS 1, p. 19-20; CGVS 2, p. 7). Dat u uw allereerste kennismaking bij de DVZ in 1397 gesitueerd zou hebben, ofschoon u zich expliciet zou herinneren dat de Nieuwjaarsperiode tussen uw eerste en tweede huiskerkbezoek viel, is allerminst geloofwaardig.

Vervolgens zou u zich na amper twee deelnames aan een huiskerkdienst, de eerste in esfand 1396 (20 februari 2019 – 20 maart 2018) en de tweede op 29 farvardin 1397 (18 april 2018), m.a.w. over een tijdsspanne van twee maanden, als bekeerd tot het christendom beschouwd hebben (CGVS 1, p. 19-20; CGVS 2, p. 7). U verklaart aanvankelijk zelfs dat u zou zeggen dat u zich in de maand esfand 1396, toen u slechts aan één huiskerkdienst deelnam, bekeerde (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 7). Dat u zich dermate snel bekeerd zou hebben tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Niet enkel verklaart u zich na één à twee huiskerkbezoeken tot het christendom bekeerd te hebben, tevens zou u na uw tweede huiskerkdienst, waarin u het verlossingsgebed ontving, het evangelie zijn beginnen verkondigen aan uw broer en zus (CGVS 2, p. 9-10). Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u uw bekeringsproces op deze wijze beschrijft, wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op achterliggende bedoelingen. Geconfronteerd met de snelheid waarmee u uw broer en zus tot het christendom trachtte te bekeren, stelt u dat u van tevoren al veel van het christendom hield en het christendom snel aanvaardde omdat u in het verleden reeds tegen de Koran was (CGVS 2, p. 9-10). Dat u reeds voor uw eerste huiskerkbezoek veel van het christendom gehouden zou hebben, is erg bevreemdend gelet op uw eerdere verklaring bij de DVZ dat u via Mahsa had kennis gemaakt met het protestantisme (vragenlijst CGVS, vraag 5) en u verder enkel in aanraking was gekomen met het christendom doordat u een christelijke buurvrouw had gehad in wiens gezelschap u het fijn vertoeven vond als klein meisje en een film over het leven van Jezus Christus had gezien (CGVS 1, p. 15, 18-19). U begon pas over het christendom te lezen toen u naar de huiskerk bent beginnen gaan met Mahsa (CGVS 1, p. 19).

Verder valt op dat u de kritische blik waarmee u de islam bekijkt, niet gebruikt voor het christendom. Zo zat u sinds uw jeugd met vragen over een aantal 'fouten' die u ontdekte in de islam, o.a. over de gewelddadigheid van de profeet Mohammad en imam Ali, over dat de profeet Mohammad een 9-jarig meisje als zijn bruid nam, en over hoe mannen en vrouwen door God behandeld worden, waarbij de vrouw vrijwel geen waarde heeft. U ging hierover vele discussies aan met uw o.a. uw moeder en uw professoren aan de universiteit (CGVS 1, p. 15-17). Hoewel u verklaart opgegroeid te zijn in een strenggelovig islamitisch gezin, zou u ondanks de druk van uw moeder in uw hele leven nooit naar het vrijdaggebed gegaan zijn. Zelfs toen u klein was, zou u dit geweigerd hebben. U wilde niet naar het vrijdaggebed gaan omdat u niet kon aanvaarden dat u de persoon die het gebeld leidde louter diende te volgen, dat deze dichter bij God zou staan dan u en als schakel fungeerde tussen u en God, terwijl deze ook slechts een mens is met fouten (CGVS 1, p. 15). Het mag dan ook verbazen dat een dergelijk kritisch persoon in het christendom daarentegen nooit een fout heeft vastgesteld. Het christendom gaat volgens u enkel over vriendelijkheid. U zou nog nooit iets tegengekomen zijn in het christendom waar u niet mee akkoord gaat en verklaart het eens te zijn met alles (CGVS 2, p. 5). U verklaart de hele Bijbel gelezen te hebben (CGVS 2, p. 12) en nog nooit in de Bijbel iets gelezen hebben waarmee u niet

akkoord gaat (CGVS 2, p. 6). Dat u zich bijzonder weinig kritisch opstelt ten opzichte van uw beweerde nieuwe geloof in tegenstelling tot de islam, blijkt bv. uit uw verklaring het 100% eens te zijn met de verklaring van Jezus dat je enkel mag scheiden in geval van overspel. Wanneer de situatie dat u door uw echtgenoot geslagen wordt, aangehaald wordt, zegt u dat Jezus stelt dat men in dat geval de echtgenoot dient te vergeven. U voegt toe dat u er zeker van bent dat indien u op een dag zou trouwen, uw echtgenoot u nooit zou slaan. Wanneer u opgeworpen wordt dat u daar onmogelijk zeker van kunt zijn, stelt u dat u in dat geval in bemiddeling zou gaan om uiteindelijk te verklaren dat u van hem zou scheiden indien bemiddeling niet zou helpen (CGVS 2, p. 6-7). Nog volgens uw verklaringen wordt er in de Bijbel, die u zo u verklaart volledig gelezen zou hebben, enkel over de gelijkheid tussen mannen en vrouwen gesproken. Een passage uit de Eerste brief van Paulus gericht aan de Korintiërs, over het verbod voor vrouwen om in de gemeente het woord te voeren, kent u niet (CGVS 2, p. 12). Ook verschillende andere passages uit het Nieuwe Testament kunnen bezwaarlijk als vrouwvriendelijk doorgaan (zie administratief dossier). Dat u, die o.a. omwille van discriminatie tegen vrouwen in de islam de islam de rug toegekeerd zou hebben en verklaart de hele Bijbel gelezen te hebben, nog nooit in aanraking gekomen zou zijn met vrouwonvriendelijke passages in de Bijbel is hoogst opmerkelijk.

Voorts legt u vreemde verklaringen af over een motorongeval waarbij de zoon van uw zus zwaar gewond raakte. Hoewel hij behoorlijk zwaar is, slaagde u erin om hem op te tillen en hem naar het ziekenhuis te dragen. Hierbij riep u om de hulp van Christus. Dit is opmerkelijk omdat u deze gebeurtenis vóór uw allereerste huiskerkbezoek situeert. U verklaart hierover dat u nooit in de islam geloofd had en dat uw eerste huiskerkbezoek niet uw eerste kennismaking was met het christendom. Gevraagd wat dan wél uw eerste kennismaking was met het christendom, haalt u uw christelijke buurvrouw Rita en een film over het leven van Jezus Christus, die u twee maanden voor het ongeval van uw neef gezien had, aan (CGVS 1, p. 18-19). Dat iemand die verklaart altijd een nauwe band met God gevoeld te hebben en altijd tot God gebeden te hebben (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 7), Christus zou aanroepen omdat zij een vriendelijke christelijke buurvrouw heeft gehad en een film over het leven van Jezus Christus gezien heeft, is weinig overtuigend.

Tot slot is het in de Iraanse context –u verklaart hierover dat bekeerlingen de doodstraf riskeren in Iran en dat Iran op dat punt een zeer gevaarlijk land is (vragenlijst CGVS, vraag 4; zie vertaling van proces-verbaal van verzoek om internationale bescherming in Kroatië, p. 7; CGVS 2, p. 14)- allerm minst plausibel dat uw goede vriendin Mahsa u zomaar zou meenemen naar een huiskerkdienst, waar de pastoor en alle leden van de groep aanwezig waren, zonder eerst uw mogelijke interesse om u in te wijden in het christendom af te toetsen op een discretere manier (CGVS 1, p. 13-14). U zou pas tijdens de eerste huiskerkdienst die u bijwoonde van Mahsa te weten gekomen zijn dat ze zich bekeerd had tot het christendom (CGVS 1, p. 17-18). Uw verklaringen hierover, met name dat Mahsa u al twee jaar kende en wist dat u in uw hart geloofde, kunnen niet overtuigen. Nogmaals geconfronteerd met het feit dat Mahsa u naar de huiskerk gebracht zou hebben zonder eerst afzonderlijk tegen u te prediken en te polsen of u interesse had, antwoordt u dat zij uit jullie gesprekken begrepen had dat u niet akkoord ging met de Koran. Wanneer wordt opgeworpen dat niet iedereen die niet akkoord gaat met de Koran, zich per se wilt bekeren tot het christendom, verwijst u naar het feit dat u verteld had dat u uw christelijke buurvrouw waardeerde en dat Mahsa en u twee jaar lang over de problemen binnen de islam gesproken zouden hebben. Er kan echter nog steeds niet begrepen worden waarom Mahsa in dat geval niet eerst persoonlijke gesprekken met u gevoerd zou hebben over het christendom, alvorens u mee te nemen naar de huiskerkvergadering, teneinde nodeloze risico's te minimaliseren. Opvallend genoeg verklaart u zelf over het introduceren van nieuwe leden tot de huiskerk dat jullie niet zo maar nieuwe personen aanbrachten, omdat het gevaar bestond dat een nieuw lid enkel deelnam om iedereen aan te geven. U verklaart hierover dat men er eerst op moest kunnen vertrouwen dat het nieuwe lid vanuit zijn hart geloofde (CGVS 2, p. 14, 16-17). Dat u de aanvang van uw bekeringsproces op deze wijze beschrijft, ondermijnt aldus de geloofwaardigheid ervan.

Bijgevolg kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw vrees voor de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw bekering. Ook de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen laat optekenen over uw rechtstreekse vluchtaanleiding haalt het geloof in uw vrees voor de Iraanse autoriteiten onderuit. Zo verklaarde u bij de DVZ dat Mahsa u zo'n tien dagen voor uw vertrek uit Iran opbelde en vertelde dat een koppel dat aanwezig was geweest tijdens jullie huiskerkdiensten gearresteerd was geweest door de Iraanse autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat het pastoor Donya was die gearresteerd was geweest en verklaart u niet te weten of haar echtgenoot ook gearresteerd was geweest (CGVS 2, p. 17). Op het CGVS verklaart u dan weer zowel tijdens uw eerste als uw tweede persoonlijk onderhoud dat Mahsa bij u thuis langskwam en u aan de deur van uw woning vertelde dat pastoor Donya gearresteerd was. In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u expliciet dat Mahsa u niets uitlegde aan de telefoon, en u sinds haar verschijnen aan uw deur nooit meer iets van haar of de andere kerkgangsters vernomen heeft (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 17). De versie die u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geeft is dan weer verschillend: in deze versie zou u nog een berichtje

van haar gekregen hebben waarin ze zei dat ze op dat moment niet kon praten maar dat u beter een tijdje wegging als u kon en het beter was als u niet thuis bleef. U schreef terug met de vraag of ze tenminste een beetje uitleg kon geven, maar ze reageerde niet meer. Op een gegeven moment bleek vervolgens haar gsm uit te staan (CGVS 1, p. 14). Voorts bent u ook strijdig over welke spullen u haastig bijeen sprokkelde toen u naar uw zus in het noorden van Iran vertrok. Zo verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud spontaan dat u twee paar kleren inpakte (CGVS 1, p. 14), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud spontaan verklaart dat u geen kleren meenam (CGVS 2, p. 17). Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af over het lot van Mahsa. Zo verklaarde u bij de DVZ te weten dat Mahsa ook gevlucht is en te denken dat zij op dat ogenblik in Duitsland was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat hoewel Mahsa's echtgenoot familie in Duitsland had en ze het er al eens over gehad had dat zij en haar echtgenoot in de toekomst naar Duitsland zouden gaan, u geen bevestiging noch concrete aanwijzingen had dat zij in Duitsland was. U verklaarde tevens te hopen dat ze niet ergens vastzat (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud lijkt u er dan weer eerder van overtuigd dat Mahsa gearresteerd is. U verklaart immers dat ze u anders gebeld zou hebben (CGVS 2, p. 17). Hoe dan ook is uw verklaring bij de DVZ te weten dat Mahsa ook gevlucht is, strijdig met uw verklaringen op het CGVS geen enkel nieuws meer vernomen te hebben van Mahsa of de andere kerkgangers nadat zij aan uw deur verschenen was. Uw erg uiteenlopende verklaringen over uw vluchtrelaas halen elk geloof in uw vrees voor de Iraanse autoriteiten onderuit.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op publiceert, kan worden opgemerkt dat, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn (CGVS 1, p. 4). Bovendien gebruikt u uw Facebookprofiel onder een pseudoniem. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw Iraanse identiteitskaart en de kopie van uw shenasnameh ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. Wat betreft de door u bijgebrachte documenten en attesten in verband met uw psychologische gezondheidstoestand en de medicatie die u neemt, moet benadrukt worden dat, ofschoon uw psychiater en psycholoog in deze stukken attesteren dat u lijdt aan posttraumatische stress en psychologische begeleiding krijgt, deze attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u uw psychische aandoeningen heeft opgelopen en aldus het geloof in uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas niet kunnen herstellen. De stelling van uw psycholoog Inge T. (...) dat u posttraumatische stress heeft ten gevolge van gebeurtenissen die u meemaakte in Iran is immers louter gebaseerd op uw eigen verklaringen. Zij verwijst daarnaast ook naar gebeurtenissen tijdens uw vluchtroute als oorzaak van uw posttraumatische stress. Uw psychiater maakt dan weer enkel melding van de verkrachting in Kroatië. Een arts doet vaststellingen over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. Hierbij moet daarenboven nogmaals op worden gewezen dat, gelet op voorgaande vaststellingen, de door u aangevoerde asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. Uit het loutere gegeven dat u psychologische problemen kent en in dit kader medische attesten heeft neergelegd, kan niet afgeleid worden dat uw asielrelaas zou berusten op de waarheid.

Evenmin blijkt uit deze attesten dat uw cognitieve vaardigheden of geheugen dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen in het kader van uw asielprocedure. Bovendien vonden uw persoonlijke onderhouden op een normale wijze plaats en kon u uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteenzetten. Daarenboven kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de diagnose van PTSD die u door beide attesten gegeven wordt. Zo dient er immers op gewezen te worden dat een psycholoog geen arts is die een medische diagnose kan maken terwijl uw psychiater op een eerder vreemde wijze tot zijn diagnose komt. Hij geeft immers aan dat hij u éénmaal ontmoette, dat gedurende dit onderhoud de communicatie zeer moeilijk verliep, dat het voor hem moeilijk was om uw klachten te begrijpen en dat u niets kon meedelen over uw trauma's, al vulde – volgens uw psychiater - uw tolk voor u in dat u belangrijke trauma's zou hebben. Dat uw psychiater eerst uitvoerig uiteenzet waarom het niet of nauwelijks mogelijk was om contact met u te leggen maar vervolgens niet tracht een grondiger beeld te krijgen van uw problematiek en op basis van de schaarse of onrechtstreeks geoogste brokstukken aan informatie besluit dat "posttraumatische stress zeker aanwezig is" is erg opmerkelijk. De attesten opgesteld door Peyman S. (...), voorganger van de Perzischtalige kerk Naviderahaie tonen hoogstens aan dat u deelnam aan de door hem georganiseerde Bijbelstudie. Uit deze attesten blijkt echter niet dat uw deelname aan de Bijbelstudie ingegeven is door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Uw deelname aan de Bijbelstudie kan blijkens het voorgaande dan ook eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden in voorliggende procedure. Tot slot houdt uw diploma geen inhoudelijk verband met uw vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissing de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schendt:

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. IA (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht."

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift in een eerste middelonderdeel in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar haar tegenstrijdige verklaringen worden verweten over de plaats waar Kaveh zich bevond en de wijze waarop Kaveh verdween, geeft verzoekster aan:

"Verzoekster meent dat haar antwoorden niet begrepen werden door de protection officer.

Zo wenst zij te benadrukken dat zij altijd verklaarde dat zij met Kaveh naar Kroatië is geweest. Zij waren samen in een hostel in Kroatië en Kaveh had aan haar voorgesteld om naar Griekenland te gaan en het was zo dat plots, de andere dag, Kaveh zomaar verdwenen was.

Verzoekster wenst ook te verduidelijken dat zij nooit heeft verklaard dat Kaveh zich in Griekenland bevond, maar dat zij wel op de hoogte was dat hij van plan was om naar Griekenland te gaan. Zij wist dus niet het exacte moment wanneer hij naar Griekenland zou gaan, dus kon verzoekster enkel zijn plan hiertoe vermelden."

(...)

Ook hier wenst verzoekster de nodige verduidelijkingen aan te brengen.

Zo wenst zij vooreerst te benadrukken dat het niet gaat om tegenstrijdige verklaringen, doch dat het wel degelijk om dezelfde verklaringen ging, doch op een andere manier gezegd.

Verzoekster was aan het slapen en toen zij wakker werd was Kaveh er niet meer. Verzoekster dacht dat hij al ontbijt was gaan halen, en dat is ook hetgeen verzoekster bedoelde met 'hij is weggegaan'.

Dat dit ook blijkt uit de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud hierover. Zij verklaarde steeds dat hij het plan had om te gaan naar Griekenland, waardoor het niet onlogisch is dat verzoekster dacht dat Kaveh met haar paspoort naar Griekenland is getrokken:

(...)

Dat uit het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat verzoekster verklaarde dat Kaveh het plan had om naar Griekenland te gaan waardoor verzoekster er ter goeder trouw ook is vanuit gegaan dat hij naar Griekenland is getrokken met haar paspoort."

Aangaande de motieven inzake haar tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom zij in Kroatië een verzoek om internationale bescherming indiende, stelt verzoekster:

"Verzoekster stelt dat zij dit inderdaad zo verklaarde, maar wenst de nodige verduidelijkingen aan te brengen. Verzoekster stelt dat toen zij niet meer in het bezit was van haar eigen paspoort, zij niets anders kon dan in Kroatië een verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat ze geen paspoort meer had.

Dus daarom verklaarde verzoekster ook dat ze besloot om in Kroatië te blijven, gezien ze eigenlijk geen andere keuze had, gezien ze niet meer in het bezit was van haar paspoort."

Verder betoogt verzoekster, inzake de redenen voor haar (laattijdige) verzoek om internationale bescherming in Kroatië:

"Ook hier kan verzoekster de nodige verduidelijkingen aanbrengen.

Vooreerst wenst zij op te merken dat haar visa verstreken was omdat zij twee maanden in de gevangenis heeft verbleven daar. Zij is met een Roemeens visum vertrokken, tijdens de voetbal. Verzoekster was 8 maanden in Kroatië, zij had enkel nog een visum dat geldig was voor 10 dagen toen zij is opgepakt en na haar vrijlating was deze niet meer geldig en heeft ze een verzoek om internationale bescherming ingediend."

Met betrekking tot de duur van haar reis van Iran naar België, voert verzoekster vervolgens aan:

"Verzoekster wenst te benadrukken dat zij met het omzetten van de datum van de Iraanse naar de Gregoriaanse kalender, effectief een vergissing heeft gemaakt.

Verzoekster heeft dit ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud zélf opgemerkt en zich hiervoor verontschuldigd:

(...)

Dat dit verzoekster achteraf in de bestreden beslissing wordt verweten, terwijl zij zelf reeds aanhaalde dat het om een vergissing ging, getuigt van weinig redelijkheid en zorgvuldigheid in hoofde van de tegenpartij !

Echter is verzoekster van oordeel dat dit element geen pertinente doorweging kan hebben in haar beoordeling van haar vrees met betrekking tot haar bekering tot het christendom.

Of verzoekster nu kan rekenen of niet, kan geen doorslaggevend element zijn om de volledige geloofwaardigheid van de verzoekster op de helling te zetten, gezien dit losstaat van haar bekering tot het christendom.

Door dit wel als doorslaggevend te beschouwen, maakt het Commissariaat- Generaal zich schuldig aan een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."

Betreffende de vergelijking die in de bestreden beslissing wordt gedaan tussen haar verklaringen in Kroatië en haar verklaringen in België, betoogt verzoekster:

"Verzoekster wenst hier te benadrukken dat zij nooit een persoonlijk onderhoud heeft gehad in Kroatië!

Zij weet niet wat de tolk daar verklaard heeft, maar zijzelf heeft daarover niks verteld.

Verzoekster wenst te volharden in het feit dat zij nooit heeft deelgenomen aan de Witte Woensdagen.

Het kon wel voorvallen dat er spontaan een betoging ontstond, maar als verzoekster in de buurt was, dan liep zij daarvan weg.

Verzoekster is wel verschillende keren tegengehouden omwille van haar uiterlijk, wat niet onbekend is voor vele Iraanse vrouwen, doch volhardt verzoekster in het feit dat zij nooit iets verklaard heeft over Witte Woensdagen specifiek.

Nogmaals benadrukt verzoekster dat zij nooit een persoonlijk onderhoud heeft gehad in Kroatië. Dat is ook de reden dat verzoekster vertrokken is !

Nadat zij werd vrijgelaten en verzoekster asiel vroeg, heeft zij enkel de reden gezegd waarom zij een verzoek indiende, met name haar bekering tot het christendom. Voor het overige heeft zij nooit bijkomende verklaringen moeten afleggen voor de Kroatische autoriteiten."

Vervolgens gaat verzoekster in op haar bekering tot het christendom. In dit kader voert zij aan:

"Uit de bestreden beslissing wordt geenzins aangetoond door het Commissariaat- Generaal waarom verzoeksters bekering ongeloofwaardig zou zijn.

Het Commissariaat- Generaal baseert zich enkel op het feit dat verzoekster 'snel' bekeerd zou zijn, of dat zij zich niet kritisch genoeg heeft uitgelaten over het christendom zoals de Islam.

Dit kan geenszins aanvaard worden!

Een bekering is een uiterst individuele beleving.

Ook hier toont tegenpartij het niet aan dat zij rekening houdt met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Het Commissariaat- Generaal toont op generlei wijze aan waarom verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoekers niet geloofwaardig achten.

Zo is het Commissariaat- Generaal verkeerdelijk in haar motivering als zij stelt dat verzoekster reeds op twee maanden tijd bekeerde tot het christendom, en dat dit uitermate snel zou zijn.

Dit is geenszins correct!

Zo heeft verzoekster wel degelijk verklaard dat haar eerste bezoek aan de huiskerk, niet haar eerste contact was met het christendom, en dat zij al vele jaren studie heeft gedaan naar andere religies, en dat zij altijd al een afkeer heeft gehad van de Islam.

Verzoekster wenst te benadrukken dat zij al sinds zij klein was problemen heeft gehad met de Islam en hierdoor ook met haar moeder. Zij had regelmatig problemen met haar moeder over de Islam en zelfs tijdens haar universitaire studies kwam zij geregeld in aanvaring met haar professoren, over dit onderwerp.

Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat- Generaal met deze verklaringen van de verzoekster heeft rekening gehouden!

Hieruit blijkt aldus duidelijk dat verzoekster niet op 'twee maanden' bekeerd is. Verzoekster heeft al vanaf dat zij kind was, vragen gehad over de Islam, en zij ging op zoek naar antwoorden die zij niet vond.

Het blijkt duidelijk dat het voor verzoekster een 'proces' is geweest, en dat dit niet zomaar op twee maanden tijd is gebeurd.

Ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat het voor verzoeksters reeds een jarenlange zoektocht was naar iets anders dan de Islam, gezien zij zich hierbij nooit goed heeft gevoeld:

(...)

Nergens in de bestreden beslissing wordt er verwezen naar deze diepgaande en persoonlijke verklaringen van verzoekster, om aan te tonen dat zij wel degelijk oprecht bekeerd is tot het christendom!

Ook verder in de bestreden beslissing motiveert het CGVS dat het nogal bevreemdend is dat verzoekers ook zo snel haar broer en zus trachtte te bekeren tot het christendom, terwijl zij zelf nog maar net bekeerd was.

Opnieuw geeft tegenpartij een foute interpretatie aan verzoeksters verklaringen hierover!

Zo wenst zij vooreerst te stellen dat zij nooit verklaarde iets tegen haar broer gezegd te hebben, maar enkel aan haar zus, omdat zij denken op dezelfde manier.

Dit verklaarde zij ook op het persoonlijk onderhoud:

(...)

Ook hier blijkt uit de verklaringen van de verzoekster dat zij en haar zus op dezelfde manier dachten over de Islam, waardoor het ook niet zo is, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing tracht te laten uitschijnen, dat verzoekster 'helemaal van 0' moest beginnen om haar te zus te overtuigen van het christendom.

Met de motivering in de bestreden beslissing toont het Commissariaat- Generaal enkel aan dat zij zich baseert op wat 'zij ' geloofwaardig acht, zonder met alle verklaringen van de verzoekster rekening te houden.

Dit blijkt ook uit de motivering in de bestreden beslissing waarmee het Commissariaat- Generaal aanhaalt dat verzoekster zich wel kritisch heeft uitgelaten over de Islam, doch nooit over het christendom.

Zeker omdat volgens tegenpartij, verzoekster de hele Bijbel heeft gelezen, doch nooit vrouwonvriendelijke passages is tegengekomen in de Bijbel, hoewel die er volgens het CGVS wel zijn.

Verzoekster wenst hier te volharden in het feit dat zij dit nog niet is tegengekomen in de Bijbel. Echter is zij hier wel door geïntrigeerd geraakt en zij heeft dit ook effectief aan de pastoor gevraagd. De pastoor heeft haar hierop gewezen dat de verhalen uit de Bijbel van meer dan 2000 jaar geleden afkomstig zijn en dat de situatie tussen mannen en vrouwen toen anders was. In die tijd waren het de mannen die predikten en moesten de vrouwen het advies van de mannen volgen.

Verzoekster begrijpt dit nu ook beter en stelt dat het inderdaad zo is dat het gaat over verhalen van 2000 jaar geleden, doch wenst verzoekster te verklaren dat dit nog niet hetzelfde is als de Islam, waar nog steeds, als het op vrouwen aankomt, dezelfde interpretatie wordt gegeven dan zoveel jaar geleden! Verzoekster wenst te benadrukken dat de Islam nog steeds onderdrukkend is voor de vrouw, en hoewel dit misschien ooit in het christendom ook zo geweest is, dit vandaag de dag niet meer zo is ! Het gebrek aan respect naar vrouwen toe blijft in de Islam gelden, in tegenstelling tot het protestantisme.

Het Commissariaat- Generaal baseert zich op een zeer eenzijdige interpretatie van verzoeksters verklaringen om te besluiten dat haar bekering niet geloofwaardig is, doch houdt totaal geen rekening met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd.

Dit getuigt uiteraard niet van een zorgvuldig onderzoek!

Het Commissariaat- Generaal toont niet aan dat haar persoonlijke motivatie om te bekeren niet geloofwaardig zou zijn!

Dit getuigt niet van een individueel en grondig onderzoek!"

Verzoekster vervolgt:

"Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoeksters bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kan aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'.

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden."

Verzoekster geeft vervolgens een algemene uiteenzetting, aan de hand van rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk, omtrent de wijze waarop de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming dat geschraagd is op een bekering volgens haar dient te geschieden. Zij stelt:

"Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, om aan te tonen dat verzoekster wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoekster neemt deel aan christelijke activiteiten in België ;*
- Verzoekster predikt het protestantse geloof op sociale media ;*

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoeksters asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoekster, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekster geeft andermaal een aantal algemene, theoretische beschouwingen omtrent de wijze waarop verzoeken om internationale bescherming op grond van een bekering volgens rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk dienen te worden beoordeeld en betoogt:

"Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoeker die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoeksters vrees heeft beoordeeld.

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoeksters bekering zij in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekster ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoekster te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

(...)

Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoekster "opportunistisch" is, en zij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe. Verzoekster heeft wel degelijk op Facebook dergelijke boodschappen over het Christendom gepost!

Dat heeft verzoekster ook duidelijk verklaard tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Dit wordt ook niet in twijfel getrokken door tegenpartij, wat blijkt uit de bestreden beslissing, doch echter stelt het Commissariaat- Generaal botweg dat deze berichten wel gewist kunnen worden bij een terugkeer naar Iran.

Dit is echter geen grondig onderzoek naar het eventuele risico dat verzoekster zal hebben bij een terugkeer naar Iran.

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij boodschappen heeft geplaatst op haar sociale media, waarmee zij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Een schending van de onderzoeksplicht dringt zich op!

Dit eens te meer, gezien het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021 heeft bevestigd dat personen die actief waren op sociale media of hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het regime kan leiden tot een ernstig risico op vervolging bij terugkeer:

(...)

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Verzoekster gaat verder in op haar huiskerkbezoeken in Iran. Zij doet aangaande de motivering dat het niet aannemelijk is dat Mahsa haar op de aangegeven wijze meenam gelden:

"Verzoekster begrijpt deze motivering van tegenpartij geenszins!

Zo wenst zij te benadrukken dat Mahsa en verzoekster al bijna twee jaar goede vriendinnen waren! Ze kenden elkaar door en door en ze hadden ook al geregeld gesprekken gehad met elkaar over bijvoorbeeld de Islam. Mahsa was aldus op de hoogte hoe verzoekster tegenover de Islam stond.

Verzoekster en Mahsa zaten ook in dezelfde klas, waardoor Mahsa ook geregeld getuige was van verzoeksters aanvaringen met de professoren over de Islam, wat verzoekster ook verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Verder blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud dat verzoekster zeer gedetailleerde verklaringen kon afleggen over haar eerste bezoek aan de huiskerk:

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal hiermee geen rekening houdt, gelet op het gevaar dat dit impliceert bij een eventuele terugkeer naar Iran, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

Verzoekende partij kan vooreerst hier terdege verwijzen naar het Rapport van Landinfo: "Report Iran: Christian converts and house churches (2) - arrests and prosecutions" van 2018, waar verwerende partij zelf aan heeft meegewerkt (! !) van 2018, waarin wordt beschreven dat de Iraanse autoriteiten, vooral in de laatste jaren, specifiek huiskerken viseren en wel degelijk op zoek gaan naar mensen die zich bekeren.

(...)

Uit het bovenstaande rapport, waar verwerende partij aan heeft meegewerkt, blijkt dus dat men in Iran enkel en alleen gearresteerd kan worden op basis van zijn christelijke activiteiten, zoals het bezoek aan een huiskerk, zonder dat men zelf kijkt of iemand al bekeerd is of niet!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het Commissariaat- Generaal het bezoek van verzoekster aan de huiskerk niet geloofwaardig acht!

Het Commissariaat- Generaal verwijst hier nergens naartoe in de bestreden beslissing, hoewel verzoekster hier wel degelijk geloofwaardige verklaringen over heeft afgelegd.

Dit kan uiteraard niet aanvaard worden.

Het Commissariaat- Generaal motiveert enkel dat zij het niet geloofwaardig vinden dat Mahsa haar zo snel zou meenemen naar de huiskerk, doch blijkt niet uit de bestreden beslissing dat zij geen geloof hecht aan verzoeksters verklaringen hieromtrent!

Dat naar een huiskerk gaan kan leiden tot een ernstige vervolging, zoals ook blijkt uit het recente Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021:

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal geen enkele motivering schrijft over de geloofwaardigheid van de bijeenkomsten van verzoekster aan de huiskerk, doch enkel opnieuw louter verwijst naar het gegeven dat het ongeloofwaardig is dat Mahsa haar zo snel zou hebben meegenomen naar de huiskerk, getuigt niet van enig zorgvuldig bestuur.

Het Commissariaat- Generaal kan deze verklaringen niet zomaar naast zich neerleggen en besluiten hiermee geen rekening te houden, enkel en alleen omdat zij de initiële bekering van verzoekster niet aanvaard.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!

(...)

Zoals hierboven reeds aangehaald, loopt men in Iran al het risico op vervolging, louter door het deelnemen aan een viering in een huiskerk, los van het feit of een persoon al dan niet bekeerd is !

Een geloofwaardig bezoek aan een huiskerk in Iran is aldus een zeer belangrijk element om iemand zijn vrees omwille van bekering, te kunnen beoordelen!

Verzoeksters verklaringen worden ook bevestigd door de algemeen gekende informatie over huiskerken in Iran.

(...)

Uit het UK Home Office Report blijkt aldus dat er geen uniforme structuur is voor de organisatie van huiskerken in Iran, en dat deze kunnen groeien, naarmate het geloof verspreid wordt door hun aanhangers.

Verzoeksters verklaringen over haar bezoeken aan de huiskerk vinden dan ook hun weerslag in de algemeen gekende informatie.

Het Commissariaat- Generaal toont in haar bestreden beslissing niet aan dat met alle verklaringen van verzoekster rekening werd gehouden !

Wederom baseert tegenpartij zich op wat zij als 'geloofwaardig' vindt, om te kunnen oordelen of verzoeksters verklaringen al dan niet coherent zijn.

Dat uit de objectieve informatie waarnaar verzoeksters verwijzen, in geen geval een uniforme regeling bestaat voor de organisatie van een huiskerk in Iran!

Dat louter deelnemen aan een viering in een huiskerk reeds kan leiden tot ernstige vervolging.

Opnieuw voert tegenpartij geen zorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Met betrekking tot de gebeurtenissen in Iran en in zoverre haar in dit kader tegenstrijdige verklaringen worden verweten betreffende de waarschuwing vanwege Mahsa, voert verzoekster verder aan:

"Verzoekster is formeel. Zij wenst te verklaren dat zij nooit heeft verklaard dat Mahsa haar gebeld heeft en gezegd dat een koppel is gearresteerd geweest.

Verder wenst zij hierbij ook te benadrukken dat verzoekster verklaarde dat Mahsa haar gebeld heeft om te vragen of ze thuis was zodat ze kon langskomen. Nooit hebben ze deze zaken over de telefoon gesproken.

Verzoekster verklaarde daarover ook wel degelijk hetzelfde tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de tegenpartij:

(...)

Ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde zij dat Mahsa haar telefonisch contacteerde met de vraag om langs te komen :

(...)

Verzoekster legde hier aldus wel degelijk consequente verklaringen over af, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen!"

Over de spullen die zij meenam wanneer zij naar haar zus vertrok, verklaart verzoekster:

"Verzoekster wenst te verklaren dat toen zij naar haar zus vertrok, zij haar identiteitsdocumenten, een laptop en 2 stuks kledij heeft meegenomen.

Het was dus niet al haar kledij, doch enkel maar 2 stuks.

Dat dit door het Commissariaat- Generaal wordt gebruikt als een motivering om verzoeksters geloofwaardigheid onderuit te halen, kan geenszins aanvaard worden, en is tevens ronduit belachelijk!

Tegenpartij stelt zich hierin absoluut niet redelijk op!

De hoeveelheid kleren die worden meegenomen op een moment dat men op de vlucht is voor zijn leven, kan geen gegronde motivering zijn om te besluiten dat verzoeksters geloofwaardigheid op de helling komt te staan!

Dit getuigt verre van zorgvuldig bestuur."

Omtrent de aan haar verweten tegenstrijdigheid over het lot van Mahsa, betoogt verzoekster:

"Verzoekster wenst ook hier op te merken dat het Commissariaat-Generaal een foutieve interpretatie heeft gegeven aan verzoeksters verklaringen hieromtrent.

Zo verklaarde verzoekster dat de echtgenoot van Mahsa in Duitsland woont en dat er dus wel een kans is dat zij naar haar man in Duitsland zou vluchten.

En verzoekster zei enkel dat ze dacht dat Mahsa gearresteerd zou zijn, omdat verzoekster haar vriendin goed genoeg kent, en gelet op het feit dat zij haar telefoon niet meer opnam, verzoekster dacht dat deze mogelijkheid zich wel kon voordoen.

Opnieuw houdt tegenpartij geen rekening met de verklaringen die verzoekers hierover heeft afgelegd en blijkt duidelijk dat tegenpartij haar eigen interpretatie geeft aan verzoeksters verklaringen, wat getuigt van een subjectieve vooringenomenheid.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoekster gaat vervolgens in op haar religieuze activiteiten in België. In dit kader betoogt zij:

"Het Commissariaat- Generaal motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeksters geloofsactiviteiten in België niet geloofwaardig zijn, omdat haar bekering opportunistisch zou zijn.

Opnieuw is verzoekster ernstig gegriefd door deze motivering van tegenpartij.

Want ook hier heeft verzoekster uitgebreide verklaringen kunnen geven tijdens haar persoonlijk onderhoud, omtrent haar geloofsactiviteiten in België:

(...)

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze verklaringen van verzoekster niet geloofwaardig waren! Tegenpartij motiveert enkel en alleen maar dat deze een 'opportunistisch' karakter hebben omdat tegenpartij geen geloof hecht aan haar bekering.

Dat dit geenszins aanvaard kan worden als een voldoende motivering !

Het Commissariaat- Generaal motiveert in de bestreden beslissing ook letterlijk 'Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.'

Indien het Commissariaat- Generaal zich enkel en alleen baseert op een 'sterk vermoeden' , doch niet aantoon dat de geloofsactiviteiten in België niet geloofwaardig zijn, getuigt dit van weinig zorgvuldig bestuur, en een compleet gebrekkige motivatie !

Zij heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud ook verschillende stavingsstukken van haar geloofsactiviteiten in België neergelegd.

Verzoekster wenst ook te benadrukken dat zij nog steeds naar de kerk gaat in België. Zij is, omwille van de Covid-19 situatie nog niet gedoopt kunnen worden, doch is het nog steeds de wens van verzoekster om gedoopt te worden, zoals blijkt uit haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig acht.

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging (zie verder infra).

Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van tegenpartij.

Het is niet omdat het Commissariaat- Generaal verzoeksters verklaringen als 'ongeloofwaardig' bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran."

Verzoekster gaat verder in op haar psychische toestand. Zij stelt met stomheid te zijn geslagen door de motivering inzake de door haar neergelegde attesten.

"Dat het Commissariaat- Generaal motiveert dat er aan de bijzondere procedurele noden is voldaan, om dan daarna te motiveren dat zij met de veelheid aan psychologische documenten geen rekening houdt gelet op hun subjectieve beoordeling, kan verzoekster gewoonweg niet aanvaarden.

Artikel 1, °12 van de Vreemdelingenwet definieert een 'kwetsbaar persoon' als volgt:

(...)

Dat het CGVS bezwaarlijk kan motiveren dat verzoekster geen kwetsbaar persoon is !

Haar eigen psychiater heeft melding gemaakt van de verkrachting die verzoekster heeft ondergaan in Kroatië.

Dat tegenpartij motiveert dat een arts nooit de specifieke oorzaak kan vermoeden van opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, tart alle verbeelding!

Het is dan ook onvoorstelbaar dat als men de bestreden beslissing verder leest, tegenpartij botweg motiveert dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de diagnose van PTSD die blijkt uit de neergelegde medische attesten!

Sinds wanneer beschikt het Commissariaat- Generaal over enige medische expertise?

Het is compleet tegenstrijdig om te oordelen dat zowel een psycholoog als een psychiater (!!!) oordelen dat verzoekster psychologische problemen heeft maar dat dit niet aanvaard kan worden gezien een arts nooit een specifieke oorzaak kan weten, doch dat het CGVS wel kan oordelen of een diagnose van PTSD wel of niet geloofwaardig werd opgemaakt...

Dit getuigt geenszins van enig zorgvuldig bestuur!

(...)

Verzoekster heeft zeer uitgebreide verklaringen afgelegd omtrent haar psychologische toestand, wat ook blijkt uit het persoonlijk onderhoud :

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal botweg motiveert dat de neergelegde attesten van zowel een psycholoog als een psychiater botweg worden genegeerd door het CGVS, met de motivering dat het CGVS 'vraagtekens' plaatst bij de diagnosestelling van zowel de psycholoog als de psychiater, zonder enige medische vaststelling waarom, is een complete inbreuk van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verzoekster vraagt zich dan ook terecht af of haar bijzondere procedure noden wel degelijk werden erkend tijdens haar verzoek om internationale bescherming!

Opnieuw getuigt dit van weinig zorgvuldig bestuur in hoofde van het Commissariaat- Generaal.

De beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoekster besluit inzake de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

"De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door haar dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoekster gaat vervolgens, in een tweede middelonderdeel, in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader betoogt zij vooreerst:

"Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Voorts geeft zij een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft zij aan:

“Dat de verzoekende partij, omwille van haar geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster doet in dit kader gelden:

“Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoekster geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat haar bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoekster dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoekster steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak.”

Verzoekster wijst vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming, op rechtspraak van het EHJ en op een zaak die hangende is voor het EHRM.

“Verzoekster meent dat zij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunt zij zich op de hierna opgesomde bronnen.”

Verzoekster voert verder een uitgebreid betoog, aan de hand van landeninformatie, aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. Zij benadrukt dat deze zeer ernstig is en dat zij bij een terugkeer naar Iran veroordeeld en vervolgd riskeert te worden omwille van haar geloof, hetgeen uiteraard ook een schending impliceert van artikel 9 van het EVRM. Verzoekster herhaalt dat, gelet op de ernst van de situatie, verweerder niet kon volstaan met het loutere stellen dat haar bekering opportunistisch is en verwijt verweerder dat dit onvoldoende werd onderzocht. Tevens stelt zij dat verweerder zelfs niet te goeder trouw is wanneer men de door verweerder zelf gehanteerde informatie leest. Ter illustratie citeert verzoekster uit deze informatie. Bijkomend wijst verzoekster in dit kader andermaal op Europese rechtspraak.

Verzoekster gaat daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Zij verwijt verweerder dat deze *“nogal zeer summier”* is in de motivering dat zij geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer en verwijt verweerder dat *in concreto* geen rekening wordt gehouden met de aanwezige objectieve informatie.

Verzoekster stelt in dit kader vooreerst niet akkoord te zijn met de verwijzing, door verweerder, naar het DFAT rapport van 14 april 2020, *“gezien dit niet in overeenstemming is het artikel 4 lid 3, a) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die beiden stellen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op een individuele basis en er rekening moet gehouden worden met alle feiten in het land van herkomst en dat hiervoor actuele en nauwkeurige informatie dient verzameld te worden uit verschillende bronnen.*

Hierbij verwijst verzoekende partij ook naar de recente rechtspraak van het EHRM, waarin reeds zeer uitgebreid werd beoordeeld hoe bewijs dient verzameld te worden

(...)

Verzoekster verwijst naar de hierboven aangehaalde rechtspraak van het EHRM om aan te kaarten dat de informatie vevat in het Australische DFAT Country of Origin Report Iran niet voldoet aan de vereisten van de Europese rechtspraak omtrent het beoordelen van bewijs.

Verzoekster haalt aan dat de manier waarop het Commissariaat-Generaal verwijst naar de landeninformatie in dit Australisch rapport strijdig is met artikel 10 lid 3, b) van de Procedurerichtlijn en de rechtspraak van het EHRM.

Verzoekster is de mening toegedaan dat tegenpartij niet aantoont in hoeverre de informatie vergaard in het DFAT Report zorgvuldig tot stand werd gekomen, gezien hetzelfde rapport het volgende vermeld :

(...)

In de praktijk vermeld het DFAT nauwelijks bronnen in de tekst van het rapport, waardoor het onmogelijk is om na te gaan of de informatie in paragraaf 5.29 en 5.30 van het DFAT rapport gebaseerd is op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen. Als gevolg is de betrouwbaarheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van de informatie gebruikt door de Australische overheid ook niet te beoordelen.

Ingevolge jurisprudentie van het EHRM, meer specifiek in de zaak *Sufi and Elmi* (28 juni 2011, App nr 8319/07 & 11449/07) paragraaf 230 - 234, kan er maar weinig gewicht worden gehecht aan informatie waarvan niet is na te gaan in hoeverre het betrouwbaar, objectief en onafhankelijk is. Tenzij de informatie wordt ondersteund door informatie uit andere objectieve en betrouwbare bronnen, hetgeen het CGVS heeft nagelaten te verifiëren.

Verder kan verzoekster hierbij opmerken dat het rapport afkomstig is van de Australische overheid, wat het mogelijks niet betrouwbaar, objectief en onafhankelijk maakt, gelet op de politieke agenda van de Australische overheid, die gericht is op de 'deterrence' (afschrikking) van asielzoekers.

Dit kan bijvoorbeeld teruggevonden worden in de berichtgeving van 'Refugee Council of Australia' (zie Australia's asylum policies - Refugee Council of Australia van het Kaldor Centre (Kaldor Centre | unsw.edu.au)) en UNHCR Australia (UNHCR - UNHCR Multi- Country Representation in Canberra). Het feit dat er mogelijks een sterke politieke agenda schuilt achter het DFAT rapport, betekent dat de nood aan informatie uit andere objectieve bronnen groter is om de informatie af te toetsen."

Verder betoogt verzoekster:

"Verder verwijst tegenpartij ook naar hun eigen CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Ook hier leest verzoekster er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asielzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd !!"

Verzoekster citeert vervolgens zelf uit algemene landeninformatie en stelt op grond hiervan:

"Verzoekster is wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op haar religieuze activiteiten in België, de inval van de autoriteiten in haar huiskerk, alsook het prediken van verzoekster op haar sociale media.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoekster al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoekster kan ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

Verzoekster wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 14)

Ook het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 kaart de problematiek aan van terugkerende Iraniërs:

(...)

Verzoekster verwijst aldus naar recentere informatie dan tegenpartij, waardoor een schending van artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die rechtstreeks werking heeft in België!

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partij, die, als zij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij."

Verzoekster geeft verder nog een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene informatie, omtrent de discriminatie van (bekeerde) christenen in Iran, die zeer ver gaat. Zij stelt in dit kader onder meer:

"Verzoekster zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat zij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zal verplicht worden haar geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

(...)

Opnieuw kan de verzoekster aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt."

Verzoekster besluit inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

"Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde haar identiteit, haar nationaliteit, haar hoedanigheid van burger alsook haar regio van afkomst zou aldus aan verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet hun identiteit alsook hun nationaliteit.

Verzoekster merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk haar vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoekster naar Iran zou terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeksters het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoekster concludeert op basis van het voorgaande:

"In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissingen wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

2.2. Verzoekster vraagt op grond van hetgeen voorafgaat:

"4/ In hoofde van de betwiste beslissing van het Commissariaat -Generaal te hervormen en verzoekster:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling."

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"4 Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;

6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

7 Open Doors World Watch List 2021;

8a-f Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2021 mbt Iran;

9 1-36 Annual report violations against Christians in Iran, januari 2021;

10a-b COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 25/02/2021;

11a-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020;

12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

13a-c CSW, Iran: General Briefing, maart 2021;

14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial;

15 Nederlands ambtsbericht Iran februari 2021."

2.4. Middels een aanvullende nota van 13 januari 2022 voegt verzoekster volgende nieuwe stukken toe aan het dossier:

"16a-b EHRM, H.R. tg België, Requête nr 40644/21 van 08/11/2021;

17 NANSEN 2018/3- Beoordeling van de bewijsmiddelen inzake asiel: de actualiteit sinds het arrest Singh e.a. v. België;

18 Noot UNHCR 14/10/2014 bij zaak EHRM, F.G. tegen Zweden van 23/03/2016, nr 43.611/11;

19 EHRM, A.A. tg Zwitserland, nr 32218/17, van 05/11/2019."

Mede steunend op voormelde stukken ontwikkelt verzoekster een uiteenzetting ter verdere adstructie en herhaling van haar reeds ontwikkeld betoog met betrekking tot de eerder bijgebrachte attesten betreffende haar geestelijke gezondheidstoestand en het door verweerder gehanteerde DFAT-rapport. Verzoekster werpt onder meer op dat zij haar betoog mag ondersteunen met alle documenten die haar daartoe dienstig lijken, dat een psychiater wél een arts is, dat verweerder dan maar het advies had moeten inwinnen van een andere arts en dat het DFAT-rapport niet transparant is.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoekster beticht verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige houding, van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch zij staft deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoekster brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekster in dit kader voorhoudt, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat u voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een ambtenaar en een tolk van het vrouwelijke geslacht verkoos omwille van de aard van uw problemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u gehoord door een vrouwelijke ambtenaar bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Tevens blijkt uit het psychologisch attest van 12 september 2019, zo’n jaar voor uw eerste onderhoud, dat u kampt met een verminderde

werking van de cognitieve functies en concentratiestoornissen. Er wordt evenwel niet gespecificeerd onder welke vorm deze klachten zich manifesteren en of en zo ja hoe ze een impact kunnen hebben op uw deelname aan het onderzoek naar uw verzoek om internationale bescherming. U geeft zelf aan dat u na stopzetting van de psychologische sessies omwille van de Coronacrisis overbleef met klachten van depressie, isolatie en lusteloosheid (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 1, d.d. 16.07.2020, p. 8). Uit uw weergave van uw klachten kan evenwel niet afgeleid worden dat ze uw vermogen om adequate verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin kan dit uit verloop van uw persoonlijke onderhouden begrepen worden of werd het als dusdanig aangekaart door u of uw advocaat. Hoe dan ook werd er doorheen uw persoonlijke onderhouden rekening mee gehouden dat u het psychologisch moeilijk heeft en kreeg u de tijd om op eigen tempo rustig uw relaas te brengen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Wat betreft de door u bijgebrachte documenten en attesten in verband met uw psychologische gezondheidstoestand en de medicatie die u neemt, moet benadrukt worden dat, ofschoon uw psychiater en psycholoog in deze stukken attesteren dat u lijdt aan posttraumatische stress en psychologische begeleiding krijgt, deze attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u uw psychische aandoeningen heeft opgelopen en aldus het geloof in uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas niet kunnen herstellen. De stelling van uw psycholoog Inge T. (...) dat u posttraumatische stress heeft ten gevolge van gebeurtenissen die u meemaakte in Iran is immers louter gebaseerd op uw eigen verklaringen. Zij verwijst daarnaast ook naar gebeurtenissen tijdens uw vluchtroute als oorzaak van uw posttraumatische stress. Uw psychiater maakt dan weer enkel melding van de verkrachting in Kroatië. Een arts doet vaststellingen over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. Hierbij moet daarenboven nogmaals op worden gewezen dat, gelet op voorgaande vaststellingen, de door u aangevoerde asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. Uit het loutere gegeven dat u psychologische problemen kent en in dit kader medische attesten heeft neergelegd, kan niet afgeleid worden dat uw asielaanvraag zou berusten op de waarheid. Evenmin blijkt uit deze attesten dat uw cognitieve vaardigheden of geheugen dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen in het kader van uw asielprocedure. Bovendien vonden uw persoonlijke onderhouden op een normale wijze plaats en kon u uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteenzetten. Daarenboven kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de diagnose van PTSD die u door beide attesten gegeven wordt. Zo dient er immers op gewezen te worden dat een psycholoog geen arts is die een medische diagnose kan maken terwijl uw psychiater op een eerder vreemde wijze tot zijn diagnose komt. Hij geeft immers aan dat hij u éénmaal ontmoette, dat gedurende dit onderhoud de communicatie zeer moeilijk verliep, dat het voor hem moeilijk was om uw klachten te begrijpen en dat u niets kon meedelen over uw trauma's, al vulde – volgens uw psychiater – uw tolk voor u in dat u belangrijke trauma's zou hebben. Dat uw psychiater eerst uitvoerig uiteenzet waarom het niet of nauwelijks mogelijk was om contact met u te leggen maar vervolgens niet tracht een grondiger beeld te krijgen van uw problematiek en op basis van de schaarse of onrechtstreeks geoogste brokstukken aan informatie besluit dat “posttraumatische stress zeker aanwezig is” is erg opmerkelijk.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht zij, verwijzende naar de door haar aangevoerde psychische problemen en de ter staving hiervan neergelegde attesten, immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van haar psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende onderhouden te volbrengen en om haar asielaanvraag daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit de voormelde, door verzoekster neergelegde attesten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, immers in het geheel niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de eerste attesten uitgaan van een psycholoog, die zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing geen psychiater is en geen medische

diagnose stelt. Bovendien blijkt uit de verklaringen die verzoekster in dit kader *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift dat hetgeen door deze psycholoog wordt geattesteerd is gebaseerd op slechts zes of zeven ontmoetingen tussen haar en deze psycholoog; ontmoetingen die bovendien plaatsvonden van in de zomer tot in de winter van 2019, hetzij meer dan een half jaar voor haar eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Tevens blijkt hieruit duidelijk dat hetgeen de psycholoog daarbij attesteert louter en alleen is gebaseerd op hetgeen verzoekster tijdens dit beperkt aantal gesprekken vertelde tegen deze psycholoog. Het andere attest, dat dateert van 28 augustus 2019, werd wel opgesteld door een psychiater. De waarde van dit attest wordt echter manifest ondergraven doordat deze psychiater aangeeft dat het attest slechts is gebaseerd op één enkele ontmoeting tussen deze psychiater en verzoekster. Bovendien stelt deze psychiater dat de communicatie tijdens deze ontmoeting bijzonder moeilijk verliep, dat het voor hem moeilijk was om verzoeksters klachten te begrijpen en dat verzoekster, al vulde de tolk voor haar in dat ze belangrijke trauma's zou hebben, niets over deze trauma's kon meedelen. Dat deze psychiater eerst uitvoering uitzet waarom het aldus niet of nauwelijks mogelijk was om contact te leggen en te communiceren met verzoekster en een gedegen diagnose te stellen, vervolgens, zonder verder onderzoek te voeren en een grondiger beeld te trachten krijgen van verzoeksters problematiek en op basis van de bijzonder schaarse informatie waarover deze beschikte, attesteert dat in hoofde van verzoekster zeker posttraumatische stress aanwezig zou zijn, is dan ook erg opmerkelijk. Bovendien wordt in de voormelde attesten slechts op bijzonder algemene wijze gewag gemaakt van een aantal klachten in hoofde van verzoekster. Mede gelet op het voorgaande, blijkt daarbij niet dat of op welke wijze deze symptomen nader werden onderzocht of vastgesteld. Evenmin wordt in deze attesten ook maar enige concrete uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoeksters verklaarde symptomen, over de (mogelijke) invloed op haar dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze een invloed zouden kunnen hebben (gehad) op het verloop van haar procedure internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in deze attesten melding gemaakt van een aantasting van verzoeksters geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correct wijze mee te delen. Aldus wordt in de neergelegde attesten nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden (kunnen) verhinderen of bemoeilijken. Het voorgaande klemmt nog des te meer nu aangenomen kan worden dat, zo verzoekster wel met dermate ernstige psychische problemen zou hebben gekampt dat deze haar ertoe zouden verhinderen om haar procedure internationale bescherming op een gedegen wijze te doorlopen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen, haar psychische begeleiding niet zou zijn stopgezet. Nochtans blijkt uit verzoeksters in het verzoekschrift geciteerde verklaringen, zoals reeds werd aangegeven, dat zij slechts enkele keren een psycholoog ontmoette in de periode van de zomer tot de winter van 2019, dat zij slechts eenmalig werd gezien door een psychiater en dat zij sedertdien niet meer wordt opgevolgd.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychische problemen en, dit op louter algemene, niet-gestaafde, niet nader uitgewerkte en ongefundeerde wijze, in vraag te stellen "*of haar bijzondere procedure noden wel degelijk werden erkend tijdens haar verzoek om internationale bescherming*". Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster zelf maakte van deze beweerde problemen bovendien niet de minste melding in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de DVZ. Aldaar gaf zij enkel aan dat zij wenste te worden bijgestaan door een vrouwelijke tolk en ondervrager en maakte zij voor het overige geen melding van eventuele problemen of omstandigheden die in de weg konden staan van het vertellen van haar relaas en aan haar deelname aan de procedure internationale bescherming. Uit de stukken in het administratief dossier, waaronder de verklaring van de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige psychische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden en formuleerde zij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert,

overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door de beweerde psychische problemen.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

In zoverre verzoekster daarnaast tracht te laten uitschijnen dat de neergelegde medische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werd geïdendeerd en vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoeksters verklaringen zouden berusten op de waarheid. Vooreerst kan te dezen andermaal worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen inzake de door verzoekster neergelegde medische attesten, dewelke de waarde van (de inhoud van) deze attesten danig relativeren. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat zulke medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters voorgehouden psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekster in het geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen als de geloofwaardigheid van haar voorgehouden bekering, problemen en vrees ernstig worden ondermijnd doordat zij nadat zij in Kroatië aankwam dermate lang talmde alvorens aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hiervoor geen dienstige verklaring bood. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“Het geloof in uw verklaringen wordt verder geschaad doordat u geen duidelijkheid schept over wat uw plannen en bedoelingen waren toen u zich in Kroatië bevond. U stelt dat u gewoon in een land wilde zijn waar u zich veilig voelde en dat u veiligheid nodig had. Gevraagd of u dan in Kroatië wilde blijven,

antwoordt u dat het niet veilig was in Kroatië. Nogmaals gevraagd wat uw toekomstplannen dan waren, antwoordt u dat uw plan was dat als Kroatië u veiligheid gaf, u er zeker gebleven zou zijn (CGVS 2, p. 5). In dat geval kan er niet begrepen worden waarom u, die volgens uw verklaringen aan het begin van de maand tir van het jaar 1397 van de Perzische kalender (22 juni 2018 – 22 juli 2018) aangekomen zou zijn in Kroatië (CGVS 1, p. 10, 12, 14) pas op 18 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië (zie vertaling van proces-verbaal van verzoek om internationale bescherming in Kroatië, d.d. 18.10.2018, p. 1). Nogmaals gevraagd wat u in die periode aan het doen was en wat uw plannen waren, vertelt u dat Kaveh u zei dat u daar moest blijven, u zou zeggen wat het beste was om te doen en dat volgens hem Kroatië een heel goed land was (CGVS 2, p. 5), hetgeen de vraag waarom u niet meteen in Kroatië een verzoek om internationale bescherming indiende des te meer prangend maakt. Dat u niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië omdat u naar Kaveh luisterde (CGVS 2, p. 5), is weinig overtuigend gezien u niet kunt vertellen wat uw toekomstplannen of beweegredenen dan wel waren. Van een hoog opgeleide en zelfstandige volwassen vrouw zoals uzelf –u heeft immers een universitair diploma en had een job in Iran (verklaring DVZ, vragen 4, 11 en 12)– die zichzelf bovendien omschrijft als kritisch en mondig (CGVS 1, p. 15, 18), kan en mag verwacht worden dat zij hierover pertinente verklaringen kan afleggen in plaats van zich te verschuilen achter een vriend (CGVS 2, p. 4-5). Daarnaast dient erop gewezen te worden dat een dergelijke houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, *quod non in casu*. Hieraan dient toegevoegd te worden dat u zelfs toen u in een gesloten centrum werd ondergebracht, omdat uw paspoort verlopen was, geen verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaart immers dat u pas nadat u vrijgelaten werd uit het gesloten centrum en nadat Kaveh met uw paspoort verdwenen zou zijn een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS 1, p. 12)."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Waar zij verwijst naar het gegeven dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende omdat zij niet langer beschikte over haar paspoort en haar visum verlopen was, dient immers te worden vastgesteld dat zij de voormelde motieven hiermee op generlei wijze kan ontkrachten. Indien verzoekster haar land van herkomst daadwerkelijk had verlaten wegens het bestaan aldaar in haren hoofde van een gegronde vrees voor vervolging en omdat zij nood had aan internationale bescherming, kon worden verwacht dat zij in Kroatië reeds (veel) eerder een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Dat zij nog over een geldig visum en paspoort beschikte, doet hieraan geheel geen afbreuk. Bovendien vroeg verzoekster ook na het verlopen hiervan niet onmiddellijk om bescherming in Kroatië. Zelfs wanneer zij omwille van dit laatste gegeven werd opgepakt en in een gesloten centrum werd ondergebracht, liet zij immers na zulks te doen. Slechts nadat zij werd vrijgelaten diende zij in Kroatië uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en in Kroatië dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, zonder hiervoor een dienstige uitleg aan te reiken, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haren hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Het doet nog verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen en aan de geloofwaardigheid van de concrete, door haar aangevoerde asielmotieven, dat verzoekster kennelijk ongeloofwaardige, inconsistente en incoherente verklaringen aflegde over haar zelfverklaarde terugkeer naar Iran, het ogenblik waarop zij dit land vervolgens opnieuw en definitief zou hebben verlaten en de duur van haar reis van Iran naar België. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ook uw verklaringen over uw beweerde terugkeer naar Iran na uw vakantie naar Roemenië aan het einde van de maand ordibehesht (21 april 2018 – 21 mei 2018) (CGVS 1, p. 11) en uw vlucht uit Iran begin tir 1397 (22 juni 2018 – 22 juli 2018) via Turkije naar Kroatië met uw multiple entry visum voor Roemenië dat nog tien dagen geldig was (CGVS 1, p. 10-12, 14; CGVS 2, p. 10-11), kunnen niet overtuigen. Daar u uw paspoort achterhoudt en geen stukken neerlegt om uw vlucht vanuit Iran via Turkije naar Kroatië aan te tonen, kan het CGVS zich louter baseren op uw verklaringen, die echter niet geloofwaardig zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat u incoherente verklaringen aflegt over de duur

van uw reis van Iran naar België. Bij de DVZ verklaarde u d.d. 29.04.2019 '11 maanden geleden', m.a.w. eind mei 2018, Iran verlaten te hebben. Uw reisduur van 11 maanden is in overeenstemming met de datum waarop u Roemenië ingereisd bent, i.e. 16 mei 2018 (zie antwoord Roemenië Dublinprocedure, d.d. 14.08.2019). Indien u begin tir 1397 (22 juni 2018 – 22 juli 2018) vertrokken zou zijn uit Iran en u op 20 maart 2019 in België, oudejaarsavond volgens de Perzische kalender, aangekomen zou zijn (zie administratief dossier), was u slechts negen maanden onderweg van Iran naar België. Het is weinig plausibel dat een hoogopgeleid persoon uit Iran, die zich duidelijk herinnert aan het begin van de vierde maand 1397 het land verlaten te hebben, toen haar Roemeens visum nog tien dagen geldig was, i.e. op 26 juni 2018 gezien uw Roemeens visum tot 4 juli 2018 geldig was (zie antwoord Roemenië Dublinprocedure; CGVS 1, p. 11) en op zich op 21 maart 2019, de eerste dag van 1397, aanmeldde bij de Belgische autoriteiten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verkeerdelijk zou menen 11 maanden onderweg geweest te zijn. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud blijft u ervan overtuigd 11 maanden doorgebracht te hebben in Kroatië, hoewel u tegelijkertijd stelt in de maand tir vertrokken te zijn en uit uw dossier blijkt dat u zich op 21 maart 2019 bij de Belgische autoriteiten aanmeldde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, een dag nadat u aangekomen zou zijn in België (CGVS 1, p. 2, 12; zie bewijs van aanmelding). Uw opmerking tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, dat u een fout gemaakt had bij het omzetten van de Iraanse naar de Gregoriaanse kalender (CGVS 2, p. 7), kan niet weerhouden worden omdat de protection officer u er tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud meermaals op wees dat u in de maand esfand (20 maart 2019 of 29 esfand 1397) was aangekomen in België (CGVS 1, p. 12). Gevraagd hoeveel maanden er zijn tussen tir en esfand, respectievelijk de vierde en de twaalfde maand van de Perzische kalender, bent u wel in staat het correcte antwoord 8 te formuleren, doch blijft u volhouden 11 maanden in Kroatië doorgebracht te hebben (CGVS 1, p. 12). Dat u als hoogopgeleide niet zou begrijpen dat wanneer men aan het begin van de vierde maand van het Perzische kalenderjaar uit Iran vertrekt en men in de laatste maand van het Perzische kalenderjaar aankomt in België, men daartussen geen 11 maanden in Kroatië verbleven kan hebben, wijst erop dat u niet de waarheid vertelt over uw terugkeer naar Iran."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar zij eenvoudigweg wijst op de opmerking die zij omtrent het voorgaande formuleerde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, dient te worden opgemerkt dat zij met haar eenvoudige herhaling van deze opmerking geenszins afbreuk doet aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen bij en is van oordeel dat deze opmerking, gelet op verzoeksters profiel en de herhaalde en duidelijke aard van haar verklaringen tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, niet kan worden aangenomen. Dat verzoekster verkeerdelijk de mening zou zijn toegedaan dat zij elf in plaats van acht maanden onderweg was en in Kroatië vertoefde, is hoegenaamd niet aannemelijk en doet, in tegenstelling met wat zij voorhoudt in het verzoekschrift, weldegelijk en ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen en aan de geloofwaardigheid van de concrete, door haar aangevoerde asielmotieven.

Van verzoekster kan, als verzoekster om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, verder verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dient in het licht van het voorgaande vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster inzake de kern van haar voorgehouden relaas, en dit met name inzake haar voorgehouden bekering, problemen en vrees, in Kroatië en in België verklaringen aflegde die frappant uiteenlopen. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Vervolgens dient vastgesteld te worden dat het geloof in uw vluchtmotieven ernstig geschaad wordt doordat de verklaringen die u hierover aflegde voor de Kroatische autoriteiten in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Kroatië niet stroken met uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België. Voor de Kroatische autoriteiten haalde u aan dat uw bekering tot het christendom één van de redenen voor uw vertrek uit Iran was omdat u geboren was in een islamitische familie. Gevraagd om de redenen dat u Iran verliet te vertellen en daarbij alle relevante gebeurtenissen te vermelden, stelde u Iran verlaten te hebben omwille van uw bekering zonder enige vermelding van de arrestatie van pastoor Donya. Daarnaast haalde u aan dat u tevens Iran verlaten

hebt omdat u dikwijls opgepakt bent geweest door de Iraanse autoriteiten omdat u zeer actief deelnam aan de Witte Woensdagen, een protestactie waarbij Iraanse vrouwen hun hoofddoek afzetten en dit op sociale media publiceren. U verklaart dat u verschillende keren door de Iraanse autoriteiten geslagen werd met wapenstokken. Een keer liep u een verwonding boven uw rechteroog op, waarvoor u zes hechtingen nodig had (p. 3-4, 6-7). Bij de DVZ noch op het CGVS maakte u melding van enige problemen in Iran naar aanleiding van uw deelname aan de Witte Woensdagen. Integendeel, u verklaarde expliciet nooit gearresteerd geweest te zijn, niet actief geweest te zijn in een organisatie in Iran, geen andere problemen met de Iraanse autoriteiten gekend te hebben dan de door u aangehaalde problemen in verband met uw bekering tot het christendom (vragenlijst CGVS, d.d. 02.12.2019, vragen 1, 3 en 7) en dat uw religieuze redenen de enige redenen waren dat u Iran verliet, waaraan u toevoegt zich nooit beziggehouden te hebben met politiek (CGVS 1, p. 20). Verwacht mag worden van een verzoeker om internationale bescherming dat deze coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen, ondermijnt zeer ernstig uw geloofwaardigheid."

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij eenvoudigweg tracht te ontkennen dat zij in Kroatië werd gehoord, waar zij beweert dat zij aldaar enkel zou hebben verklaard dat zij zich bekeerde tot het christendom, waar zij poneert dat zij er geen bijkomende verklaringen aflegde en waar zij aldus boudweg ontkent dat zij aldaar de betreffende verklaringen zou hebben afgelegd, dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster hiermee hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan de voormelde, pertinente en terechte motieven inzake haar verklaringen in Kroatië en de gedane vergelijking tussen deze verklaringen en haar verklaringen in België. Verzoekster legde in Kroatië blijkens de stukken opgenomen in het dossier immers weldegelijk en duidelijk de voormelde verklaringen af (administratief dossier, map 'landeninformatie'). Door opnieuw boudweg te ontkennen dat zij ooit deelnam aan de Witte woensdagen en/of betogingen en door op deze wijze haar verklaringen zoals afgelegd in België eenvoudigweg te bevestigen en te herhalen, doet verzoekster verder op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde, kennelijk tegenstrijdigheden tussen deze verklaringen en haar gezegden in Kroatië. Dat verzoekster de kernelementen van haar relaas en haar vrees in Kroatië en in België op een dermate uiteenlopende wijze uiteenzette, doet aan dit relaas en deze vrees op fundamentele wijze afbreuk.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekster aangaande haar kennismaking met het protestantisme kennelijk incoherente verklaringen aflegde. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"Vooreerst legt u incoherente verklaringen af over wanneer u kennis gemaakt zou hebben met het protestantisme. In uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u in het jaar 1397 (21 maart 2018 – 20 maart 2019) kennis maakte met het protestantisme via Mahsa (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat uw allereerste deelname aan een huiskerkviering plaatsvond in de maand esfand van het jaar 1396 (20 februari – 20 maart 2018), waarbij u specificeert dat de Nieuwjaarsperiode, waarin alles twee weken gesloten is in Iran, tussen uw eerste en uw tweede huiskerkbezoek viel (CGVS 1, p. 19-20; CGVS 2, p. 7). Dat u uw allereerste kennismaking bij de DVZ in 1397 gesitueerd zou hebben, ofschoon u zich expliciet zou herinneren dat de Nieuwjaarsperiode tussen uw eerste en tweede huiskerkbezoek viel, is allerminst geloofwaardig."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan doch laat deze motieven volledig onverlet. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

"Vervolgens zou u zich na amper twee deelnames aan een huiskerkdienst, de eerste in esfand 1396 (20 februari 2019 – 20 maart 2018) en de tweede op 29 farvardin 1397 (18 april 2018), m.a.w. over een tijdsspanne van twee maanden, als bekeerd tot het christendom beschouwd hebben (CGVS 1, p. 19-20; CGVS 2, p. 7). U verklaart aanvankelijk zelfs dat u zou zeggen dat u zich in de maand esfand 1396, toen u slechts aan één huiskerkdienst deelnam, bekeerde (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 7). Dat u zich dermate snel bekeerd zou hebben tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Niet enkel verklaart u zich na één à twee huiskerkbezoeken tot het christendom bekeerd te hebben, tevens zou u na uw tweede huiskerkdienst, waarin u het verlossingsgebed ontving, het evangelie zijn beginnen verkondigen aan uw broer en zus (CGVS 2, p. 9-10). Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u uw bekeringsproces op deze wijze beschrijft, wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op achterliggende bedoelingen. Geconfronteerd met de snelheid waarmee u uw broer en zus tot het christendom trachtte te bekeren, stelt u dat u van tevoren al veel van het christendom hield en het christendom snel

aanvaardde omdat u in het verleden reeds tegen de Koran was (CGVS 2, p. 9-10). Dat u reeds voor uw eerste huiskerkbezoek veel van het christendom gehouden zou hebben, is erg bevreemdend gelet op uw eerdere verklaring bij de DVZ dat u via Mahsa had kennis gemaakt met het protestantisme (vragenlijst CGVS, vraag 5) en u verder enkel in aanraking was gekomen met het christendom doordat u een christelijke buurvrouw had gehad in wiens gezelschap u het fijn vertoeven vond als klein meisje en een film over het leven van Jezus Christus had gezien (CGVS 1, p. 15, 18-19). U begon pas over het christendom te lezen toen u naar de huiskerk bent beginnen gaan met Mahsa (CGVS 1, p. 19)."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Zoals met reden wordt aangegeven in de bestreden beslissing, kan worden verwacht dat aan een vrijwillige bekering van de islam naar het christendom, die, zeker in de Iraanse context, een ingrijpende en fundamentele gebeurtenis met verstrekken gevolgen is, een ruime mate van (zelf)reflectie en studie voorafgaat. Uit verzoeksters voormelde verklaringen, alsmede uit de verklaringen die zij in dit kader *nota bene* zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift, blijkt genoegzaam dat van dergelijke (zelf)reflectie en studie in haren hoofde in het geheel geen sprake is. Hoewel zij zichzelf in weerwil van de vragen waarmee zij zat voorheen als moslim beschouwde, overtuigd was van haar geloof als moslim, de Koran las, meedeed aan de ramadan, vastte en als moslim tot God bad en ondanks dat uit de voormelde passages van de notities van haar persoonlijke onderhouden duidelijk blijkt dat zij voorheen slechts in bijzonder beperkte mate in aanraking kwam met het christendom, dat zij slechts via Mahsa echt in aanraking kwam met deze religie en dat zij aangaf dat zij slechts na haar eerste huiskerkbezoek over het christendom begon te lezen, beweerde verzoekster immers dat zij reeds tijdens dit eerste huiskerkbezoek zou hebben besloten zich te bekeren tot het christendom, dat reeds tijdens haar tweede huiskerkbezoek het verlossingsgebed over haar zou zijn uitgesproken en dat zij haar geloof bovendien onmiddellijk zou zijn beginnen prediken tegen haar zus. Dit ontbeert iedere ernst en iedere geloofwaardigheid.

Het voorgaande klemmt nog des te meer nu in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

"Verder valt op dat u de kritische blik waarmee u de islam bekijkt, niet gebruikt voor het christendom. Zo zat u sinds uw jeugd met vragen over een aantal 'fouten' die u ontdekte in de islam, o.a. over de gewelddadigheid van de profeet Mohammad en imam Ali, over dat de profeet Mohammad een 9-jarig meisje als zijn bruid nam, en over hoe mannen en vrouwen door God behandeld worden, waarbij de vrouw vrijwel geen waarde heeft. U ging hierover vele discussies aan met uw o.a. uw moeder en uw professoren aan de universiteit (CGVS 1, p. 15-17). Hoewel u verklaart opgegroeid te zijn in een strenggelovig islamitisch gezin, zou u ondanks de druk van uw moeder in uw hele leven nooit naar het vrijdaggebed gegaan zijn. Zelfs toen u klein was, zou u dit geweigerd hebben. U wilde niet naar het vrijdaggebed gaan omdat u niet kon aanvaarden dat u de persoon die het gebeld leidde louter diende te volgen, dat deze dichter bij God zou staan dan u en als schakel fungeerde tussen u en God, terwijl deze ook slechts een mens is met fouten (CGVS 1, p. 15). Het mag dan ook verbazen dat een dergelijk kritisch persoon in het christendom daarentegen nooit een fout heeft vastgesteld. Het christendom gaat volgens u enkel over vriendelijkheid. U zou nog nooit iets tegengekomen zijn in het christendom waar u niet mee akkoord gaat en verklaart het eens te zijn met alles (CGVS 2, p. 5). U verklaart de hele Bijbel gelezen te hebben (CGVS 2, p. 12) en nog nooit in de Bijbel iets gelezen hebben waarmee u niet akkoord gaat (CGVS 2, p. 6). Dat u zich bijzonder weinig kritisch opstelt ten opzichte van uw beweerde nieuwe geloof in tegenstelling tot de islam, blijkt bv. uit uw verklaring het 100% eens te zijn met de verklaring van Jezus dat je enkel mag scheiden in geval van overspel. Wanneer de situatie dat u door uw echtgenoot geslagen wordt, aangehaald wordt, zegt u dat Jezus stelt dat men in dat geval de echtgenoot dient te vergeven. U voegt toe dat u er zeker van bent dat indien u op een dag zou trouwen, uw echtgenoot u nooit zou slaan. Wanneer u opgeworpen wordt dat u daar onmogelijk zeker van kunt zijn, stelt u dat u in dat geval in bemiddeling zou gaan om uiteindelijk te verklaren dat u van hem zou scheiden indien bemiddeling niet zou helpen (CGVS 2, p. 6-7). Nog volgens uw verklaringen wordt er in de Bijbel, die u zo u verklaart volledig gelezen zou hebben, enkel over de gelijkheid tussen mannen en vrouwen gesproken. Een passage uit de Eerste brief van Paulus gericht aan de Korintiërs, over het verbod voor vrouwen om in de gemeente het woord te voeren, kent u niet (CGVS 2, p. 12). Ook verschillende andere passages uit het Nieuwe Testament kunnen bezwaarlijk als vrouwvriendelijk doorgaan (zie administratief dossier). Dat u, die o.a. omwille van discriminatie tegen vrouwen in de islam de islam de rug toegekeerd zou hebben en verklaart de hele Bijbel gelezen te hebben, nog nooit in aanraking gekomen zou zijn met vrouwonvriendelijke passages in de Bijbel is hoogst opmerkelijk."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Integendeel bevestigt zij deze motieven slechts waar zij, dit blijkens de informatie in het administratief dossier geheel ten onrechte, blijft volharden in het feit dat de bijbel, die zij nochtans volledig beweerde te hebben gelezen, geen enkele vrouwonvriendelijke passage zou bevatten en waar zij opnieuw aangeeft *"dat zij dit nog niet is tegengekomen in de Bijbel"*. De vaststellingen omtrent haar concrete verklaringen inzake de mogelijkheden tot scheiding, laat verzoekster verder geheel ongemoeid. Daarenboven gaat

verzoekster ook met haar betoog in het voorliggende verzoekschrift, doorheen hetwelk zij andermaal duidelijk aangeeft dat er volgens haar heden ten dage in het christendom geen sprake meer zou zijn van enige ongelijkheid in de seksen, kennelijk en schromelijk voorbij aan het algemeen bekende gegeven, dat bevestiging vindt in de informatie in het administratief dossier, dat de vrouw in het christendom een veelal ondergeschikte positie inneemt, zoals bijvoorbeeld met betrekking tot de toegang tot het priesterambt, op het vlak van abortus en anticonceptie en inzake de plaats van de vrouw in het huwelijk. Dat zij het christendom dermate ongenueanceerd associeerde met *“enkel (...) vriendelijkheid”*, aangaf dat zij binnen deze religie nooit ook maar iets tegenkwam waarmee zij het niet eens was en stelde dat zij *“eigenlijk akkoord met alles”* ging, wordt door verzoekster verder niet betwist en getuigt in het geheel niet van een oprechte, doorleefde en diepgewortelde bekering.

Eveneens wordt in de betreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts legt u vreemde verklaringen af over een motorongeval waarbij de zoon van uw zus zwaar gewond raakte. Hoewel hij behoorlijk zwaar is, slaagde u erin om hem op te tillen en hem naar het ziekenhuis te dragen. Hierbij riep u om de hulp van Christus. Dit is opmerkelijk omdat u deze gebeurtenis vóór uw allereerste huiskerkbezoek situeert. U verklaart hierover dat u nooit in de islam geloofd had en dat uw eerste huiskerkbezoek niet uw eerste kennismaking was met het christendom. Gevraagd wat dan wél uw eerste kennismaking was met het christendom, haalt u uw christelijke buurvrouw Rita en een film over het leven van Jezus Christus, die u twee maanden voor het ongeval van uw neef gezien had, aan (CGVS 1, p. 18-19). Dat iemand die verklaart altijd een nauwe band met God gevoeld te hebben en altijd tot God gebeden te hebben (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 7), Christus zou aanroepen omdat zij een vriendelijke christelijke buurvrouw heeft gehad en een film over het leven van Jezus Christus gezien heeft, is weinig overtuigend.”

Verzoekster laat deze motieven in het voorliggende verzoekschrift, mede gelet op het voorgaande, geheel onverlet. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gesteld:

“Tot slot is het in de Iraanse context –u verklaart hierover dat bekeerlingen de doodstraf riskeren in Iran en dat Iran op dat punt een zeer gevaarlijk land is (vragenlijst CGVS, vraag 4; zie vertaling van proces-verbaal van verzoek om internationale bescherming in Kroatië, p. 7; CGVS 2, p. 14)- allerm minst plausibel dat uw goede vriendin Mahsa u zomaar zou meenemen naar een huiskerkdienst, waar de pastoor en alle leden van de groep aanwezig waren, zonder eerst uw mogelijke interesse om u in te wijden in het christendom af te toetsen op een discretere manier (CGVS 1, p. 13-14). U zou pas tijdens de eerste huiskerkdienst die u bijwoonde van Mahsa te weten gekomen zijn dat ze zich bekeerd had tot het christendom (CGVS 1, p. 17-18). Uw verklaringen hierover, met name dat Mahsa u al twee jaar kende en wist dat u in uw hart geloofde, kunnen niet overtuigen. Nogmaals geconfronteerd met het feit dat Mahsa u naar de huiskerk gebracht zou hebben zonder eerst afzonderlijk tegen u te prediken en te polsen of u interesse had, antwoordt u dat zij uit jullie gesprekken begrepen had dat u niet akkoord ging met de Koran. Wanneer wordt opgeworpen dat niet iedereen die niet akkoord gaat met de Koran, zich per se wilt bekeren tot het christendom, verwijst u naar het feit dat u verteld had dat u uw christelijke buurvrouw waardeerde en dat Mahsa en u twee jaar lang over de problemen binnen de islam gesproken zouden hebben. Er kan echter nog steeds niet begrepen worden waarom Mahsa in dat geval niet eerst persoonlijke gesprekken met u gevoerd zou hebben over het christendom, alvorens u mee te nemen naar de huiskerkvergadering, teneinde nodeloze risico's te minimaliseren. Opvallend genoeg verklaart u zelf over het introduceren van nieuwe leden tot de huiskerk dat jullie niet zo maar nieuwe personen aanbrachten, omdat het gevaar bestond dat een nieuw lid enkel deelnam om iedereen aan te geven. U verklaart hierover dat men er eerst op moest kunnen vertrouwen dat het nieuwe lid vanuit zijn hart geloofde (CGVS 2, p. 14, 16-17). Dat u de aanvang van uw bekeringsproces op deze wijze beschrijft, ondermijnt aldus de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Door op algemene wijze haar eerder afgelegde verklaringen omtrent haar eerdere vriendschap en gesprekken met Mahsa te herhalen, doet zij aan deze motieven namelijk op generlei wijze afbreuk. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het, gelet op het aperte en verregaande risico dat zulks met zich bracht, hoegenaamd niet geloofwaardig is dat Mahsa, zonder zich er eerst van te vergewissen wat verzoeksters mening over en houding ten overstaan van het christendom of een mogelijk huiskerkbezoek was en zonder verzoekster hiervan op voorhand op de hoogte te brengen, verzoekster onder het valse voorwendsel dat zij een vriendin gingen bezoeken zou hebben meegenomen naar haar huiskerk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende kennismaking met, interesse in en beslissing om zich te bekeren tot het

christendom en aan de huiskerkbezoeken die in dit kader zouden hebben plaatsgevonden in Iran. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit volgens verzoeksters beweringen zouden zijn voortgevloeid.

De geloofwaardigheid van deze beweerde problemen, en de hieraan gekoppelde, concrete vrees voor vervolging van verzoekster, wordt bovendien nog op ernstige wijze verder ondermijnd doordat verzoekster over de kernelementen in haar relaas dienaangaande manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ook de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen laat optekenen over uw rechtstreekse vluchtaanleiding haalt het geloof in uw vrees voor de Iraanse autoriteiten onderuit. Zo verklaarde u bij de DVZ dat Mahsa u zo’n tien dagen voor uw vertrek uit Iran opbelde en vertelde dat een koppel dat aanwezig was geweest tijdens jullie huiskerkdiensten gearresteerd was geweest door de Iraanse autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat het pastoor Donya was die gearresteerd was geweest en verklaart u niet te weten of haar echtgenoot ook gearresteerd was geweest (CGVS 2, p. 17). Op het CGVS verklaart u dan weer zowel tijdens uw eerste als uw tweede persoonlijk onderhoud dat Mahsa bij u thuis langskwam en u aan de deur van uw woning vertelde dat pastoor Donya gearresteerd was. In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u expliciet dat Mahsa u niets uitlegde aan de telefoon, en u sinds haar verschijnen aan uw deur nooit meer iets van haar of de andere kerkgangers vernomen heeft (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 17). De versie die u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geeft is dan weer verschillend: in deze versie zou u nog een berichtje van haar gekregen hebben waarin ze zei dat ze op dat moment niet kon praten maar dat u beter een tijdje wegging als u kon en het beter was als u niet thuis bleef. U schreef terug met de vraag of ze tenminste een beetje uitleg kon geven, maar ze reageerde niet meer. Op een gegeven moment bleek vervolgens haar gsm uit te staan (CGVS 1, p. 14).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij eenvoudigweg tracht te ontkennen ooit te hebben verklaard dat Mahsa haar belde en zei dat een koppel uit hun huiskerk werd gearresteerd, dient te worden opgemerkt dat zij met deze loutere ontkenning van haar initiële verklaringen, geenszins afbreuk kan doen aan de op grond van deze verklaringen gedane vaststellingen. Bij de DVZ gaf verzoekster duidelijk aan dat Mahsa haar opbelde en zei dat een koppel uit de huiskerk werd gearresteerd. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud zei verzoekster dat Mahsa haar belde om te vragen of zij thuis was, vervolgens bij haar langskwam en haar vertelde dat pastoor Donya werd gearresteerd. Zij gaf aan niet te weten of ook haar echtgenoot of iemand anders werd gearresteerd en ontkent heden dat dit het geval was. Tevens gaf zij aan dat zij na het bezoek van Mahsa van Mahsa nog een bericht zou hebben ontvangen. Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud beweerde verzoekster, zoals blijkt uit de verklaringen die zij *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift, dan weer dat zij na het bezoek van Mahsa nooit meer iets van haar had vernomen. Verzoeksters voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie en meermaals en frappant met elkaar in strijd. Dat zij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het meest cruciale en bepalende element in haar relaas, dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor haar vertrek uit haar land van herkomst, laat niet toe aan dit relaas ook nog maar enig geloof te hechten.

Verzoekster legde in dit kader daarenboven nog andere tegenstrijdige verklaringen af. In de bestreden beslissing wordt immers terecht aangegeven:

“Voorts bent u ook strijdig over welke spullen u haastig bijeen sprokkelde toen u naar uw zus in het noorden van Iran vertrok. Zo verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud spontaan dat u twee paar kleren inpakte (CGVS 1, p. 14), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud spontaan verklaart dat u geen kleren meenam (CGVS 2, p. 17).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar zij heden terugkeert naar de eerste versie van haar voormelde verklaringen en deze versie bevestigt, dient namelijk te worden vastgesteld dat zij met deze loutere herhaling van de eerste versie van haar verklaringen geenszins een verklaring biedt voor of afbreuk doet aan de vastgestelde strijdigheid tussen deze versie van haar verklaringen en haar verklaringen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze vastgesteld dat verzoekster kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over het lot van Mahsa. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af over het lot van Mahsa. Zo verklaarde u bij de DVZ te weten dat Mahsa ook gevlucht is en te denken dat zij op dat ogenblik in Duitsland was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat hoewel Mahsa’s echtgenoot familie in Duitsland had en ze het er al eens over gehad had dat zij en haar echtgenoot in de

toekomst naar Duitsland zouden gaan, u geen bevestiging noch concrete aanwijzingen had dat zij in Duitsland was. U verklaarde tevens te hopen dat ze niet ergens vastzat (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud lijkt u er dan weer eerder van overtuigd dat Mahsa gearresteerd is. U verklaart immers dat ze u anders gebeld zou hebben (CGVS 2, p. 17). Hoe dan ook is uw verklaring bij de DVZ te weten dat Mahsa ook gevlucht is, strijdig met uw verklaringen op het CGVS geen enkel nieuws meer vernomen te hebben van Mahsa of de andere kerkgangers nadat zij aan uw deur verschenen was. Uw erg uiteenlopende verklaringen over uw vluchtrelaas halen elk geloof in uw vrees voor de Iraanse autoriteiten onderuit.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstige argument aan. Haar voorgaande verklaringen waren duidelijk, niet mis te verstaan en kennelijk tegenstrijdig. Zij laten geen ruimte voor interpretatie of nuancering. Verzoekster doet aan het voorgaande dan ook geheel geen afbreuk waar zij heden boudweg aangeeft dat de kans bestaat dat Mahsa naar haar echtgenoot in Duitsland zou vluchten doch dat de kans evenzeer bestaat dat Mahsa gearresteerd is.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de concreet hieruit voortvloeiende, door verzoekster aangehaalde, vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op publiceert, kan worden opgemerkt dat, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn (CGVS 1, p. 4). Bovendien gebruikt u uw Facebookprofiel onder een pseudoniem. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw Iraanse identiteitskaart en de kopie van uw shenasnameh ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. (...) De attesten opgesteld door Peyman S. (...), voorganger van de Perzischtalige kerk Naviderahaie tonen hoogstens aan dat u deelnam aan de door hem georganiseerde Bijbelstudie. Uit deze attesten blijkt echter niet dat uw deelname aan de Bijbelstudie ingegeven is door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Uw deelname aan de Bijbelstudie kan blijkens het voorgaande dan ook eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden in voorliggende procedure. Tot slot houdt uw diploma geen inhoudelijk verband met uw vluchtmotieven.”

Verzoekster slaagt er in het gehele niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, verzoeksters religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering en problemen in Iran oordeelt de Raad dat verzoeksters religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Dit geldt nog des te meer nu verzoekster, zoals blijkt uit het verzoekschrift, tot op heden niet gedoopt is tot christen. Nochtans verblijft zij intussen reeds bijna drie jaar in België, ving de Covid-19 pandemie slechts een jaar na haar aankomst aan en verhinderden de maatregelen ten gevolge van deze pandemie gedurende deze periode slechts een korte tijd dat er fysieke bijeenkomsten in kerken werden gehouden en doopsels plaatsvonden.

Door eenvoudigweg te wijzen op de reeds eerder ter staving van haar religieuze engagement en activiteiten neergelegde stukken, doet verzoekster verder op generlei wijze afbreuk aan de pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen dan ook bij en is van oordeel dat aan dergelijke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden toegekend, met name om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de aanwezigheid bij religieuze activiteiten van verzoekster in België. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekster het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

Waar verzoekster de (inhoud van de) informatie van het DFAT in twijfel tracht te trekken, dient verder te worden vastgesteld dat zij geenszins aantoon dat, waarom of op welk vlak deze foutief, onbetrouwbaar of onvoldoende objectief en onafhankelijk zou zijn. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar vage en algemene verwijzing naar de vermeende politieke agenda achter dit rapport en met het algemene verwijt dat er in de tekst zelf van dit rapport nauwelijks bronnen zouden staan. Zoals genoegzaam blijkt uit de passage uit dit rapport die verzoekster zelf citeert, is dit rapport gebaseerd op de kennis op het terrein van het DFAT, brengt het tal van bronnen in Iran in rekening en is het geschraagd op relevante en geloofwaardige, algemeen toegankelijke rapporten en informatie, met inbegrip van deze die door de VN en zijn instellingen, het US Department of State, het UK Home Office, de wereldbank, het IMF, vooraanstaande mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Freedom House en goed gereputeerde nieuwsagentschappen worden verstrekt. Specifiek wat betreft de passage die verzoekster voor de Raad tracht te betwisten, wordt bovendien aangegeven dat deze gebaseerd is op hetgeen er gerapporteerd wordt door internationale waarnemers. Deze waarnemers rapporteren duidelijk dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dit vindt bovendien duidelijk bevestiging in en is consistent met de overige, *in casu* voorliggende landeninformatie, zowel deze zoals gehanteerd door verweerder als deze zoals aangereikt door verzoekster zelf. Uit deze informatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekster zelf bevestigt dit overigens uitdrukkelijk in het verzoekschrift, waar zij aangeeft dat, indien er geen individuele risicofactoren voorhanden zijn, er evenmin een risico voorhanden is op een onmenselijke en vernederende behandeling. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in haren hoofde in het geheel niet aantoon of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zou zijn bekeerd tot het christendom, zij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België en op de sociale media, waarbij zij deze laatste activiteiten daarenboven niet voert onder haar eigen naam, en zij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van haar autoriteiten of omgeving zou staan. Verzoekster weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van haar activiteiten in België en op de

sociale media, redelijkerwijze van haar mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende activiteiten stopzet en de berichten op deze sociale media verwijdert.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is verzoeksters verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekster kan met haar verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoeksters verwijzing naar een aantal Europese arresten en een ten tijde van het verzoekschrift en van de aanvullende nota hangende zaak voor het EHRM te dezen niet dienstig. Verzoekster toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat – nog daargelaten dat verzoekster gezien haar hoger aangehaalde, dubieuze en ongeloofwaardige verklaringen over haar terugkeer naar en definitieve vertrek uit Iran en in acht genomen dat gelet op het voorgaande niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar vermeende bekering, problemen en vrees, de omstandigheden waarin, de redenen waarom en het ogenblik waarop zij haar land van herkomst verliet niet aannemelijk heeft gemaakt – verzoekster zelf verklaarde dit land op legale wijze en met gebruik van haar eigen paspoort te hebben verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoekster naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die zij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in haren hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land

van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoekster zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, verder niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT